

„Najprije u Antiohiji nazvale učenike kršćanima.“

Djela 11:26

Antiohija

novembar/decembar 2018.

broj 156

U Tebe se
Gospode
uzdam,
nemoj me
ostaviti pod
sramotom
večnom.

PSALAM 71:1

Želimo da vas podsjetimo na veoma važnu stvar. Antiohija nije i ne bi trebalo da bude zamjena za svakodnevno čitanje i proučavanje Biblije. Redovno čitanje i proučavanje Biblije (kao i molitva) su veoma važni za naš lični odnos sa Bogom i duhovni rast.

Ukoliko pronadete greške u Antiohiji, molimo vas da imate razumjevanja. Ono što ne valja odbacite, a ono što je dobro prihvatite.

**Želimo vam puno Božijih blagoslova
dok budete čitali ovaj broj.**

Narodna fotografije: Saša Đenić, Banjaluka

U Tebe se, Gospode, uzdam, nemoj me ostaviti pod sramotom večnom. Pravdom svojom izbavi me, i oprosti me, prigni k meni uho svoje i pomoz mi. Budi mi grad gde bih svagda dolazio da živim, uredi spasenje moje; jer si Ti grad moj i krepost moja. Bože moj! Uzmi me iz ruke bezbožnikove, iz ruke bezakonikove i nasilnikove. Jer si Ti nadanje moje, Gospod je Gospod pouzdanje moje od mladosti moje. (Ps 71:1-5)

**Možemo lako postati preveliki za Boga,
ali nikada premali.**

D. L. Moody

Ovaj broj Antiohije su svojim donacijama pomogli pojedinci iz Banjaluke, Zvornika i Doboja.

Izdavač: Evanđeoska crkva Banjaluka | Adresa: Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka

Telefon/SMS/Viber/WhatsApp +387 (0)65 535 931 | E-mail: bd@blic.net

Teh. priprema: E-dizajn, Banjaluka | Štampa: Minerva, Subotica | Tiraž: 1000

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

PROROK U NOVOM ZAVJETU

Pokušajmo da definišemo ko je prorok te istražimo što o tome kaže Novi zavjet. Pismo bilježi da je Isus, ustavši od mrtvih, dao darove i službe u svrhu izgradnje i jačanja Njegove crkve.

„On „dade“ jedne kao apostole, druge kao proroke, jedne kao evanđeliste, druge kao pastire i učitelje, da pripravi svete za djelo službe, za izgradnju Hristovog tijela dok svi zajedno ne dođemo k jedinstvu u vjeri i u pravoj spoznaji Sina Božjega, k savršenom čovjeku,

k mjeri punine veličine Hristove“ (Efescima 4:11-13).

Zapazite da je Isus onaj koji poziva u službu. Osoba ne izabire službu sama od sebe. To je Božji poziv i mora doći od Njega. O tome ćemo podrobnije raspravljati u 11. poglavlju. Uočite da se ove službe daju dok tijelo Kristovo ne dođe k jedinstvu u vjeri i znanju o Isusu Hristu. To se tek treba dogoditi i nije završeno s apostolima i prorocima koji su napisali Novi zavjet. Stoga je služba proroka još uvijek aktuelna i potrebna.

I premda će se mnogi s ovim složiti, ipak je potrebno naglasiti da savremeni apostoli i proroci više ne pišu ili ne dodaju riječi Pismu. U Knjizi otkrivenja stoji da će onomu ko nadoda riječi Pismu, Bog dodati zla opisana u Bibliji.

A onomu ko bilo što oduzme od riječi Božje, Bog će oduzeti njegov dio na stablu života (Otkrivenje 22:18-19). Stoga, ono što se izgovara ne smije ni na koji način protivrječiti onomu što je utvrđeno u Pismu. Kao što je Pavle rekao: „Ako vam zbilja ko navješćuje Evanđelje protivno onom koje ste primili, neka je proklet!“ (Galatima 1:9).

S druge pak strane, Petar nas savjetuje: „Ako se ko služi darom govora, neka je svjestan da govori riječi Božje!“ (1. Petrova 4:11). Prorok je onaj ko ima poruku od Boga za crkvu.

Pogledajmo, kao ilustraciju, glasnike kralja. Kralj komunicira sa svojim narodom bilo ličnim obraćanjem bilo preko svojih ovlaštenih glasnika. Od životne je važnosti da glasnik tačno prenese ne samo kraljeve riječi, već i ono što kralj osjeća. Glasnik mora prenijeti poruku

kao da je saopštava kralj osobno.

Iako prorokova poruka ne smije protivrječiti Pismu, ponekad donosi poruku koja se ne može potvrditi nekim poglavljem ili stihom iz Pisma. To može biti izvorna riječ od Boga. Dobar je primjer za to riječ koju je Agav donio crkvi u Antiohiji o velikoj gladi koja će doći na zemlju (Djela 11:27-28) ili njegovu upozorenje Pavlu da će ga Jevreji svezati i svezanog predati u ruke paganima (Djela 21:10-11).

Upravo su to područja na kojima se vrlo lako može dogoditi lažno proroštvo. Lažni prorok može dati pojedinačnu ili skupnu poruku čija se autentičnost ne može potvrditi Pismom.

Često takva poruka dolazi od njegovog osobnog nadahnuća ili od nekih duhova. Ako ih se ne konfrontira, ove poruke ili proročke riječi mogu zatrovati Božji narod i učiniti ga nevrjednim (Jeremija 23:16).

Moja je molitva da vas istina zaštiti ili oslobodi od takve vrste zagađenosti.

John Bevere

KAKO SE ZOVEŠ?

Evandjelje po Jovanu 1

³⁵Sutradan opet stajaše Jovan s dvojicom svojih učenika. ³⁶Ugleda Isusa koji je onuda prolazio i reče: »Evo Jaganjeta Božjega!« ³⁷Te su njegove riječi čula ona dva njegova učenika pa pođoše za Isusom. ³⁸Isus se obazre i vidjevši da idu za njim, upita ih: »Šta tražite?« Oni mu rekoše: »Rabi« – što znači: »Učitelju – gdje stanuješ?« ³⁹Reče im: »Dodite i vidjećete.« Pođoše dakle i vidješe gdje stanuje i ostadoše kod njega onaj dan. Bio je otprilike deseti sat. ⁴⁰Jedan od one dvojice, koji su čuvši Jovana pošli za Isusom, bijaše Andrija, brat Simona Petra. ⁴¹On najprije nađe svoga brata Simona te će mu: »Našli smo Mesiju!« – što znači »Hrist – Pomazanik«. ⁴²Dovede ga Isusu, a Isus ga pogleda i reče: »Ti si Simon, sin Jovanov! Zvaćeš se Kefa!« – što znači »Petar – Stijena«.

Teško je zamisliti bolji početak proučavanja Petrovog života od izvještaja o njegovom prvom susretu sa Hristom. Takav događaj nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Naravno, mnogi čuju svjedočanstvo o Isusu i ostanu potpuno nedotaknuti, ali ovdje ne mislim na te ljude.

Govorim o onima koji su u jednom trenutku stvarno bili suočeni sa tim da moraju sami sebi odgovoriti na pitanja: „Ko je taj Čovjek i isplati li se slijediti ga?“ Sudeći po tome što čitaš ovo, pretpostavljam da si, kao i ja, jednom bio doveden do toga da razmišljaš o ovome. Vjerovatno

te je neko uputio na Isusa – Mesiju, Hrista, upravo kako je Andrija uputio svoga brata, Simona.

Riječ „mesija“ označava onoga ko je „pomazan“ od Boga, a grčki jezik je prevodi kao nama dobro poznato „hristos“. Za Jevreje je taj pojam imao posebno značenje, ukorijenjeno čak u Božjem savezu sa kraljem Davidom (II Samuilova 7). Za vrijeme njegovog vladanja, Izrael je živio blizu Boga, u miru od neprijatelja i blagoslovljen svakim materijalnim blagoslovom. Nažalost, to stanje nije dugo potrajalo i Jevreji su ubrzo osjetili glad, poraze, međusobne svade i razdore, a zatim i ropstvo. U tim teškim vremenima, rodila se nada će Bog jednog dana ponovo podići pobožnog Kralja – Mesiju, u kojem su proroci vidjeli nešto mnogo veće od običnog smrtnika. Isaija je pisao o djetetu čije će ime biti „Savjetnik divni, Bog silni, Otac

vječni, Knez mironosni“ (Isaija 9.6-7). Prema riječima tog istog proroka, on će biti izdanak Davidove loze koji će vladati pravedno, uništiti svako zlo i donijeti mir, ne samo Izraelu, nego cijelom Božjem stvorenju! (Isaija 11).

U Isusovo vrijeme, iščekivanje ovog Kralja je dostiglo vrhunac. Istorija bilježi da su oko početka nove ere barem dva čovjeka u Izraelu pokušala da prisvoje mesijansko poslanje i oba su pvela kratkotrajne, burne i propale pobune protiv Rimskog carstva koje je tada vladalo nad Jevrejima. Izraelcima je bilo dosta tuđe čizme jer su se u posljednjih više od 700 godina, okupatori smjenjivali jedan za drugim, sa tek jednim relativno kratkim periodom samostalnosti i slobode. Kao i uvijek u ovakvim vremenima, njihov pogled je bio okrenut nebu i oni su čekali Izbavitelja pomazanog od Boga. Prvi prorok nakon 400 godina ćutnje, Jovan Krstitelj, nagovijestio im je da dolazi spasenje, a onda je i predstavio Isusa svojim učenicima, kao i cijelom Izraelu. Jedan od Jovanovih sljedbenika je bio i Andrija iz Vetsaide.

Moj „Andrija“ je bio misionar iz Vojvodine, moj budući pastor. Susreli smo se „slučajno“, onako kako to Duh Sveti već zna pripremiti. Ja sam tada bio sarajevski „vječiti student“, u svojim kasnim dvadesetim, po mnogo čemu tipičan primjerak jugoslovenske socijalističke omladine. To je, početkom devedesetih, značilo dosta imitiranja Zapada, kroz muziku, oblačenje i sve drugo; beskrajnu potragu za zabavom, žurke, mnogo alkohola, sretne i nesretne ljubavi, glad za seksom... Ništa novo pod Suncem, iste stvari, samo malo drugačija scenografija nego danas.

U svoj toj trci za srećom, mnogi su mi zavidjeli jer se izvana činilo da mi ide dobro. Bio sam relativno popularan u „raji“, rado pozivan na zabave, često sam bio sa nekom djevojkom... Međutim, imao sam nešto što sam zvao „sindromom hladnog jastuka“. Poslije svog tog ludovanja, pića, pjevanja, plesanja, ljubljenja, vraćao sam se kući gdje me nije čekalo ništa. Uvijek je dolazilo to „jutro poslije“, praznina, usamljenost, beznađe... Kroz taj dubok osjećaj besmisla i protraćenog života, posebno

osnažen smrću mog oca početkom 1991. godine, počeo sam se pitati velika životna pitanja.

Naravno, nisam bio svjestan da Duh radi na meni, ali sada znam da me je on vodio da razmišljam o Bogu, životu poslije smrti i sličnim stvarima, koje su me gurale još dublje u depresiju. Ni intelekt, ni logika, ni svo znanje koje sam skupio pročitavši milione stranica najrazličitijih knjiga, mi nisu davali odgovore. Tražio sam svugdje, u filozofiji, religijama svijeta, o kršćanstvu sam imao tek neke površne predodžbe. Ne mogu ti objasniti cijeli proces. Bilo je to dosta davno i jako haotično, puno emocija, prihvatanja, odbacivanja, borbi sa unutrašnjim glasovima, tek, nakon nekog vremena sam postao potpuno siguran da Bog postoji i da nas dvojica nikako nismo u miru. Znao sam da moram nešto preduzeti povodom toga. Probao sam, kao neki pokušaj dodvoravanja Bogu, razviti neku svoju religioznost. Išao sam u tradicionalne crkve, palio svijeće, ostavljao novac, naučio napamet „Oče naš“ i ponavljao tu molitvu svako veče. Izgovorio bih tu molitvu

jednom ako sam, prema vlastitim mjerilima, proživio dan „bez grijeha“, a ako sam „zgriješio“, ponavljao bih molitvu deset puta. Međutim, nisam uspijevaio umiriti svoju savjest.

U pomenutom susretu sa svojim budućim pastorom, on mi je počeo pričati o Isusu onako kako nikada do tada nisam čuo: kao da je tu, sa nama, kao da čuje svaku našu riječ. Govorio je da Hrist zna cijeli moj život, da zna da sam grešan, kao i svi drugi ljudi, i da me želi zaštititi od Božjeg gnjeva i kazne, i da samo traži da vjerujem u njega. Nije mi

bilo jasno kako je moguće da na kraju dvadesetog vijeka neko može vjerovati, a kamoli bez ikakvog stida govoriti potpunom strancu o čovjeku koji je davno ubijen (ako je ikada, uopšte i postojao) kao o Spasitelju svijeta koji je svoj život dao u zamjenu za moj.

Međutim, kada sam saznao da je on član neke „sekte“, htio sam izbjeći dugačak razgovor. Djelomično zbog toga, djelomično zbog neugode izazvane cijelom tom pričom, pošao sam da „pobjegnem“ iz stana u kom smo se upoznali. Međutim, nikada neću zaboraviti rečenicu koju mi je uputio kada sam bio

na samim izlaznim vratima: „Razmisli o tome gdje ćeš provesti vječnost!“ Doživio sam Boga na novi, dubok način. Poput jakog udarca u stomak, kad ostaneš bez daha i sve ti se muti pred očima; upravo tako me je pogodila svijest o tome da će mi Bog jednog dana suditi i znao sam da na tom sudu neću moći proći. Postao sam potpuno svjestan i vječnosti koja me čeka poslije smrti, i raja i pakla, i da ću se jednog dana sasvim sigurno naći na jednom od ta dva mjesta. Nisam imao sumnje na kojem. Potpuno bespomoćan, nisam znao šta da radim povodom toga. Nisam imao rješenje.

Počeo sam mnogo razmišljati i čitati Novi zavjet. Nalazio sam

se sa pastorom kad god sam mogao i provodili smo dosta vremena u razgovoru o Bogu. Vremenom se oko njega skupila grupica potpuno različitih ljudi koji su tražili iste odgovore i zajednički smo počeli otkrivati istinu. U početku je bilo zaista teško prihvatiti sve to. Ta ideja da je Stvoritelj svega odlučio da se rodi kao čovjek, kao nemoćna beba, je sama po sebi toliko nestvarna, da je potpuno sigurno da niko od ljudi ne bi pokušao ni izmisliti, a kamoli povjerovati tako nešto. No, i više od toga. Bog je za mjesto rođenja mogao izabrati kakvo bolje mjesto, možda Augustov dvor, ili bar dom nekog bogatog i moćnog čovjeka u Jerusalimu. Međutim, odlučio je da Sin uđe među svoje stvorenje okružen

bukom pijanih trgovaca i putnika, prljavštinom, prašinom, izmetom životinja... Bog u jaslama, povijen u pelene!

Počeo sam otkrivati Isusa – Čovjeka, čitao kako je odrastao, bio poslušan roditeljima, radio, umarao se, bio gladan, ljutio se, bio žalostan, iskazivao ljubav... Istovremeno sam saznavao da je liječio razne, neizlječive bolesti, upravljao prirodom, pa čak i dizao mrtve ljude! Čitao sam njegove govore, izreke i priče, diveći se mudrosti i dubini izraženoj tako jednostavnim riječima. Ljutio sam se kada su ga mučili, čudio kada se molio za one koji su ga prikivali na krst, bio i tužan i bijesan kada je umro, a onda došao do uskrsnuća... Je li ovo sve moguće? Bog da obuče tijelo? Da zamijeni Nebo smradom svratišta u Vitlejemu?! Da svjesno pristane na to da umjesto pokornosti i obožavanja prima uvrede, mržnju i poniženja? Da dopustiti da ga ubiju na stravičan način znajući da u svakom trenutku može jednom riječu uništiti sve njih, zajedno sa planetom koju nastanjuju? Sve to iz ljubavi, da bi spasio grešne ljude, one koji ne žele ni slušati o njemu, koji

ga i danas psuju, a tvrde da ne postoji? Nisam razumio mnogo toga, ali sam negdje, usput shvatio: ovo je istina! I više od toga, shvatio sam da imam šansu! Bog mi je kroz Sina pokazao da me voli, a ta ljubav mi je donijela mir i radost.

Sjećaš li se dana kada si sreo Hrista? Sjećaš li se trenutka kada si shvatio da on nije izmišljeni lik neke nestvarne priče iz starih vremena? Onih snažnih osjećaja, onog dubokog presvjedočenja da zaista, na neki neobjašnjiv način, možeš komunicirati sa osobom koja bi trebala biti mrtva već 2000 godina, a opet, tu je... Pored tebe, oko tebe, u tebi?! Sjećaš li se svih onih divnih stvari koje si doživio tog dana? Nekom je taj događaj obojilo oprostjenje, nekome neizreciva ljubav, nekome odlazak mnogih strahova, nekome nikada jači osjećaj povjerenja i sigurnosti. Doživjeli smo različite stvari, ali smo ipak podijelili i barem jedno zajedničko iskustvo: znali smo da u naš život dolaze nove stvari. Simon, Jovanov sin, doživio je to na najdramatičniji način: Hrist mu je promijenio ime!

Draga Nedić, Sarajevo

NEKA TE NE OSTAVLJAJU DOBROTA I VJERNOST

"Neka te ne ostavljaju dobrota i vjernost, objesi ih sebi oko vrata, upiši ih na ploču srca svoga."

Priče 3:3

Sa jednim svojim prijateljem sam bio podstanar u jednoj porodičnoj kući. Iznajmljivali smo donji sprat i svaki od nas je imao svoju sobu. Stanodavci i njihova odrasla djeca bili su draga i srdačna porodica. Svidalo im se što smo mirni i tihi ljudi, stoga su nam vrlo povoljno iznajmljivali lijepo uređene sobe. Bili smo zahvalni

Bogu i njima na tome. Ali, nakon godinu-dvije, ova se porodica našla u novčanoj stisci pa smo načuli da će nam, htjeli-ne-htjeli, morati povećati stanarinu. Za mene je to značilo da ću biti prinuđen tražiti stan negdje drugo. Svaki sam dan strepio da će se naši stanodavci pojaviti s takvim zahtjevom.

U to mi se vrijeme ukazala prilika otići u Varšavu - na jedan susret mladih. Bio je organizovan besplatan smještaj u velikoj dvorani, ali u vrećama

za spavanje. Put je bio organizovan po izuzetno niskoj cijeni, pa je to valjalo iskoristiti. Željno sam iščekivao odlazak na ovaj događaj. Tih sam dana razmišljao otprilike ovako: *“Smještaj je besplatan, put sam uspio nekako platiti, još da mi neki novac padne s neba, pa da imam za džeparac!”*

Dan ili dva uoči puta, uobičajeno sam krenuo na posao. Toga me je jutra stanodavka Anđela čekala kod izlaznih vrata. Stajala je na kraju hodnika i gledala prema meni. Nakon jutarnjeg pozdrava, počela je bojažljivo: *“Znate šta, nešto bih vam htjela reći...”*

“Gotovo je”, - munjevito mi je prošla misao, *“dogodiće se ono najgore: baš pred polazak na put saznaću o povećanju stanarine!”*

Gospođa je Anđela nastavila: *“Molim vas, nemojte se srditi...”*

“Kud baš pred put!” - potištena sam srca razmišljao.

Anđela mi je pružila kovertu: *“Zaista vas molim da se ne srdite, no, čula sam da idete na put pa vam želim ovo dati. Nemojte se, molim vas, uvrijediti.”* U kuverti je bio željeni džeparac za Varšavu! A stanodavki nisam ni

spominjao put, vjerojatno je čula od moga prijatelja. Gospođa se Anđela danas zasigurno i ne sjeća toga događaja, no, to djelo ljubavi nosim u srcu i često ga se sjetim - ono će sa mnom poći u vječnost.

To nije bilo jedini put, da sam ovisio o ljudskoj dobroti. Kada je sa sela trebalo poći negdje dalje na školovanje - ovisio sam o tome hoće li se neko zauzeti za mene. Nakon što smo mama i ja pobjegli od oca, koji je bio nepodnošljiv u pijanom stanju - ovisili smo o tome hoće li nam neko pružiti utočište. Živeći u velikom gradu, bez stalnog zaposlenja - ovisio sam o nečijoj dobroj ruci, koja će mi donijeti tanjir supe ili variva.

Možda se čudiš zašto ti sve ovo pričam, ali snažno želim da ti Duh Sveti duboko u srce upiše ovu misao vodilju: “Neka te ne ostavljaju dobrota i vjer-

nost, objesi ih sebi oko vrata, upiši ih na ploču srca svoga" (Priče 3:3). Ta je misao zapisana u Bibliji. Stojim iza toga da je Biblija pismo s neba, s poticajima koji tvoju dušu pripremaju za vječnost. Znaj da od svih susreta s ljudima, velikih i malih životnih događaja, najbliže srcu čuvam one male drage uspomene na ljudske ruke, koje su mi pružile pomoć u nevolji. A mislim da se takva djela ljubavi i milosrđa čuvaju i na nebu – kao vječna uspomena. Biblija spominje Knjigu života, posebno onda kada govori o posljednjem sudu. U biblijskoj knjizi Otkrivenja piše sljedeće: "I druga knjiga, knjiga života, bi otvorena. Tada su mrtvaci suđeni prema onom što je napisano u knjigama, po svojim djelima" (Otkrivenje 20:12).

U knjigama ovoga svijeta govori se o velikim filmskim zviždama, uspješnim sportašima, bogatim poslovnim ljudima i harizmatičkim političarima. Heroji naših dana su ljudi, koji su hrabri, nepokolebljivi, neustrašivi. Opisuju se junački poduhvati, osvajanja novih područja, velike bitke. Ali uvjeren sam da je jako malo spomena o takvim događajima u Knjizi živ-

ota. Tamo je obratno. Tamo je zapisano mnogo od onoga što je na ovome svijetu nevidljivo ljudskome oku, što je promaklo ljudskoj pažnji, ono što su ljudi smatrali nevažnim i događajima bez istorijske vrijednosti. Tamo će se, to dobro znam, naći i zapis o onome malom daru gospođe Anđele. Biće zapisan kao događaj dana, jer mi je njezin dar značio u tom trenutku jako puno.

Stoga, prijatelju, razmisli i pogledaj oko sebe. Možda u tvoje okruženju postoji neko, ko – bez tvoje dobrote – neće moći upoznati Božju dobrotu. Možda postoji neko kome će i tvoj mali dar značiti puno, kao što je meni značio dar gospođe Anđele. Veliki reformator Martin Luter je rekao: "*Ono što sam zadržao u svojim rukama, izgubio sam. Ono što sam stavio u Božje ruke, još uvijek imam.*"

U onoj Knjizi života, koju spominje Biblija, možda neće biti zapisano ni jedno djelo, koje ti smatraš vrijednim. Tamo nećeš naći zapis o tome kako si gradio kuću, vozio skupocjen automobil, uzdizao se na ljestvici uspjeha, bio mudriji od drugih. Naprotiv, tamo će biti samo ono što si činio za druge –

iz čiste ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Stoga ti kažem još jednom: *Neka te ne ostavljaju dobrota i vjernost.*

Nemoj zaboraviti izvor dobrote u tebi i drugima, jer - kako je rekao Kiprijan, Božji čovjek iz 3. vijeka - "*sva snaga naše dobrote dolazi od Boga*". Apostol Pavle, heroj vjere, pisac mnogih novozavjetnih poslanica, upozorava na dvije stvari. On piše u poslanici crkvi u Efesu: "Da, milošću ste spašeni - po vjeri. To ne dolazi od vas, to je dar Božji! To ne dolazi od djela, da se ko ne bi hvalisao" (Ef. 2:8-9). Svojim djelima dobrote nećeš zadobiti Boga, ni njegovo spasenje. Ali ako tvoje srce osjeća Božju milost, ako cijelim svojim bićem u vjeri prihvaćaš Hristovo djelo na krstu, kao izraz njegove ljubavi prema tebi - tada dobro znaš da je dobrobit drugih tvoj veliki cilj. Isti apostol Pavle

naglašava u toj istoj poslanici: "Njegovo smo, naime, stvoreni, stvoreni u Hristu Isusu radi djela ljubavi koje Bog unaprijed pripremi da u njima živimo" (Ef. 2:10). Nisi stvoren samo zbog onoga što ćeš učiniti za sebe, nego još mnogo više - zbog onog dobra, koje ćeš učiniti za druge, u ispunjenju ljubavi, za koju je Hrist umro na krstu.

Želim se pomoliti za tebe. "Nebeski Oče, po tvojoj svetoj milosti i ljubavi, po Duhu Svetome, molim te, upiši u srce dragoga čitaoca svoje dragocjene riječi: '*Neka te ne ostavljaju dobrota i vjernost.*' Ako čitalac gubi nadu u ljudsku dobrotu, ako ga obuzima bijes i razočaranje, ja te molim da ga prožmeš svojim Svetim Duhom i daš mu snage. U Hristovo te ime to molim. Amin."

Vlado Pšenko, Vukovar

BOŽIJI SUVERENI RAZLOZI

Don nije krivio Boga za svoje nevolje, barem ne u početku. Bio je ljut na svoj bedni posao, na svog zahtevnog šefa, bezobzirne kolege i bezobrazne mušterije. Da, sve to i sve njih je krivio za povredu svojih leđa, za svoje zdravstvene i novčane probleme. Bio je hronično besan na druge ljude i „nepravedan život“!

Don je u jednu ruku bio posvećen Bogu. Redovno je posećivao bogoslužjenja i nekoliko puta sedmično se molio čitajući Sveto pismo. Zato se i zgrozio

kada mu je pastor rekao da je besan na Boga a da toga nije ni svestan.

Poput većine hrišćana ni on nije video Božiju suverenu ruku iznad svojih nevolja. Nije znao da to što mu se događa nije slučajnost, da je u okrilju Svevišnjeg, baš kako kaže Psalmista: „Naš Bog se nalazi na nebu, sve što hoće on to i učini“ (Ps 113,3). Don nije mogao da vidi da takav Bog ima svrhu sa problemima koji ga muče, da svi oni rade za njegovo dobro i njegovu hristolikost (Post 50,20;

Jov 1-2; 38-42; Rim 8,28-29). Prvi korak izlaza dogodio se kada video da ga je Gospod u svojoj suverenosti stavio tamo gde je i želeo, ali to mu je donelo novi problem. Naime, prvo je bio besan na život, na ljude, na prirodu i svet u celini. Svo to vreme Gospod mu nije bio kriv jer mu i nije bio u žiži pažnje. Kada je konačno dozvolio Bogu da zauzme mesto koje mu pripada – središte problema – tada je u njemu dobio novog krivca. Sada je bio besan na Boga. Sada je svoje optužbe izlivao samo na njega.

Hm, da li je ovo neki napredak za Dona? Jeste! Bio je to prvi neizbežni korak ka dubljoj i trajnijoj radosti. Napredak je kada od neznanja o Božijoj suverenosti i nebrige za nju postanete svesni svega toga. Sledeći korak je napravio kada je počeo da razmišlja o Božijim dobrim namerama u svojim ne-

voljama. Poput nebrojenog mnoštva sebi sličnih, i Don je iza svojih bolesti i nemoći video svevišnjeg nebeskog Oca koji ga ipak voli. Lagano je iz Božije Reči otkrivao da nas Bog nevoljama menja u Hristov lik; da nas privlači bliže k sebi; da razotkriva naše grehe i tako nam pokazuje šta je sve doživeo naš Spasitelj; da nas tako osposobljuje da služimo drugim nevoljnicima; da jača u nama čežnju za Hristovim dolaskom i njegovim obećanjima novog tela i nove zemlje. Suočivši se sa ovim istinama, Don je doživeo da sila njegovog besa na Boga postaje sila novog pouzdanja! Naučio je da se kaje kad god oseti da zahteva od Boga da deluje po njegovom. Naučio je da voli Boga kad god se seti da su nevolje oruđe božanske providnosti i suverenosti.

Robert D. Džons

Priložio i prevo Žarko Đorđević

Svetac nikada nije svesno svetac.

Svetac je svesno zavisian od Boga.

Oswald Chambers

PRIZNANJE PRETHODI OPROŠTENJU

„Ako rečemo da grijeha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama. Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde. Ako rečemo da ne sagriješismo, gradimo ga lažom, i riječ njegova nije u nama.”

1. Jovanova 1:8-10

Bog je spreman da nam oprost i ukoliko se iskreno pokajemo, ali nismo u stanju iskreno da se pokajemo ukoliko ne prihvatimo istinu o svom postupku.

Priznati da smo učinili nešto loše i onda tražiti izgovor, nije

Božji način suočavanja sa istinom. Naravno, svi mi želimo da opravdamo svoje postupke i sami sebe, ali Biblija kaže da je naše opravdanje u Isusu Hristu (Rimljanima 3:20-24). Vi i ja se čistimo od greha samo i jedino krvlju Hristovom – a ne našim izgovorima.

Sećam se kako me je jednom prilikom komšinica zamolila da je odvezem u banku pre nego što se zatvori pošto njen auto neće da se pokrene. Bila sam prezauzeta nekim svojim „poslom” i nisam htela da prekinem, pa sam bila gruba i netaktična sa njom. Čim sam spustila slušalicu znala sam da sam se odvratno ponela i da

sam trebala da je pozovem telefonom, da joj se izvinim i da je odvezem do banke. Um mi je bio pun izgovora zašto sam se ponela kako sam se ponela: „Loše se osećam...“, „Prezauzeta sam...“, „Danas mi je ceo dan nekako težak...“.

Međutim, duboko u sebi sam osećala kako Duh Sveti ne želi da pronalazim izgovore.

„Samo je pozovi i reci joj da si pogrešila i tačka. Ne reci više od toga da ti je žao, da nema izgovora za tvoje ponašanje i zamoli je da ti oprost i da ti dozvoli da je odvezeš do banke.“

Da budem iskrena, teško mi je palo. Moje telo se protivilo svim silama. Osećala sam kako bih najradije želela da se sakrijem negde. Ali od istine se ne može sakriti; naime istina je svetlost.

ISTINA JE SVETLOST

„U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i Bog bješe riječ. Ona bješe u početku u Boga. Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo. U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima. I vidjelo se

svijetli u tami, i tama ga ne obuže.“

Jovan 1:1-5

Istina je jedno od najjačih oružja protiv sila tame. Istina je svetlost, a Sveto pismo kaže da tama ne može obuzeti svetlost, i nikada neće moći.

Satana želi da drži sve skriveno u tami, ali Duh Sveti želi sve da iznese na svetlost i da se pozabavi svime, kako bismo mogli biti u potpunosti slobodni.

Isus je rekao da će nas istina osloboditi (Jovan 8:32). To je istina koju nam objavljuje Duh Istine.

DUH ISTINE

„Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi. A kad dođe on, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiće vam što će biti unapredak.“

Jovan 16:12-13

Isus je svojim učenicima mogao reći svu istinu, ali je znao da nisu spremni da je podnesu. Rekao im je da treba da čekaju dok se Duh Sveti

spusti sa neba kako bi prebivao u njima i sa njima.

Nakon što je Isus uzišao na nebo, poslao je Duha Svetog kako bi delovao u nama, pripremajući nas kako bi se Božja milost neprestano očitovala preko nas.

Kako može Duh Sveti delovati u nama ako se ne suočimo sa istinom? On se zove Duh Istine. Jedan od najvećih delova Njegove službe čoveku se svodi na to da nam pomogne da se suočimo sa istinom – da nas dovede do istine, jer će nas samo istina osloboditi.

Nešto u tvojoj prošlosti – osoba, događaj ili okolnost – te je povredilo i možda je to izvor tvog pogrešnog stava ili ponašanja, ali ne dozvoli tome

da postane izgovor tome da se to stanje ne menja.

Mnogi od mojih problema u ponašanju su definitivno proizašli iz činjenice da sam dugo godina bila seksualno, verbalno i emotivno zlostavljana. Međutim, tako sam se našla u zamci lošeg ponašanja sve dok sam u zlostavljanju pronalazila izgovor svog temperamenta. To je poput odbrane svog neprijatelja rečima: „Mrzim ga, ali zbog ovoga ga se grčevito držim.”

Čovek se može osloboditi od svake vezanosti. Nije potrebno da tumaramo po pustinji četrdeset godina. Ili, ukoliko ste proteklih četrdeset ili više godina proveli tumarajući u pustinji zbog toga što niste znali da vas „mentaliteti pustinje” drže u njoj, danas se možete svega toga osloboditi.

Zatraži od Boga da ti pokaže istinu o tebi. Kada ti je objavi, drži se toga! Neće biti lako, ali zapamti ba je obećao da nas nikada neće napustiti niti zaboraviti (Jevrejima 13:5).

Nalaziš se na putu koji će te izvesti iz pustinje; uživaj u svojoj Obećanoj zemlji!

Joyce Meyer

Iz knjige BOJNO POLJE UMA

ROĐENJE ISUSA HRISTA

A evo kako se Isus Hristos rodio: Njegova majka, Marija bila je verena za Josifa. Međutim, pre nego što su postali supružnici, ispostavi se da je ona zatrudnela po Svetome Duhu. Njen muž Josif, koji je bio pravedan čovek, ne želeći da je javno izvrgne sramoti, naumi da potajno raskine veridbu. Tek što je on to naumio, kad gle, anđeo Gospodnji ukaza mu se u snu i reče mu: „Josife, sine Davidov, ne boj se da uzmeš Mariju za ženu. Dete koje je u njoj začeto, delo je Svetoga Duha. Ona će roditi sina a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasiti svoj narod od njihovih grehova. Sve se ovo dogodilo da se ispuni ono što je Gospod rekao po proroku: „Evo, začće devica i rodiće sina, i daće mu ime Emanuel“ – što u prevodu znači „Bog je s nama“. Kada se Josif probudio, učinio je ono što mu je anđeo Gospodnji zapovedio: uzeo je Mariju za ženu, ali kao supružnici nisu živeli, sve dok ona nije rodila sina. Josif mu dade ime Isus. (Matej 1,18-25)

Jedan od junaka hit filma „Park iz doba Jure“ je paleontolog Alen Grant (Allen Grant). Zagrižen je proučavanjem dinosaurususa. Iznenada mu se pruža prilika da licem u lice upozna žive nemani te daleke praistorije. Od šoka je pao na zemlju. Jedno je čeprkati po prašini, nagađati nad ostacima kostiju i fosila, a drugo sresti dinosaurususa. O, to je bilo nešto sasvim, sasvim drugačije!

Očekujem da na sličan način budem zapanjen kada jednom sretnem Isusa. Crkvi je trebalo mnogo vremena i truda da objasni rečima, da opiše puninu i značaj onoga što je Isus bio.

Dobro je ako u tome počnemo od Mateja. Naime, Isus je imao poseban početak: Sveti Duh i Deva Marija. Njegova posebna misija: Spasiti narod od greha. Njegovo opunomoćenje: Onaj koji ispunjava Pismo. Nje-

govo posebno ime: Isus, što znači Jehova spasava; i Emanui-lo, što znači Bog je s nama zauvek.

Isus je utelovljeni Bog. U njemu je Bog došao na zemlju i hodaao među nama. „Inkarnacija“, tj. utelovljenje je jedno od osnovnih učenja hrišćanske Crkve. Bog je na sebe uzeo potpuno čoveštvo u Isusu a da pri tome nije prestao da bude Bog, niti je okrnjio svoje božanstvo. Drugim rečima, u jevrejskom dečaku koji se pod imenom Isus rodio u prvom veku, Bog je na sebe uzeo pol, etničko poreklo i sve odlike jednog ljudskog tela i sve posebnosti jedne ličnosti.

Isus je rođen kao dečak, kao muško dete. Šta da je Spasitelj rođen od Marije bio žensko? Ali, to se i dogodilo, jer utelovljenje u sebe uključuje i majku i sina, i Mariju i Isusa. Utelovljenje daje čast i dostojanstvo celokupnom čoveštvu, i muškarcima i ženama. Da je Isus rođen kao devojčica to bi nas muškarce sasvim ostavilo po strani.

Ali, tu je i Josif, Marijin muž. Ukoliko o Božićnoj drami razmišljamo na pomenuti način, Josif je nepotreban lik. Dato mu je tek nekoliko stihova. Nije

„rodio“ Isusa na isti način kako je njega „rodio“ njegov otac Jakov. Naime, Isus se začeo u Marijinoj utrobi božanskom silom Duha Svetog. I Josif i Marija, premda Isusovi roditelji, nisu ga kao takvog stvorili. Isus potiče od Boga.

Ovo je neobično važno. Utelovljenje daje vrednost čoveštvu, ali Isus nije nastao ljudskom oplodnjom. Čemu nas to uči? Da je naša sklonost bahaćenju unapred srezana. Nema mesta za bilo kakvo samohvalisanje. Isus nije neko s kim bilo ko od ljudi može da se pohvali. On nije zadnja karika savršenstva evolucije ljudskog bića. On je Bog među nama.

Nezgoda

Matej započinje svoju priču detaljnim rodoslovom, što nas odmah dovodi do nekih važnih pitanja. Naime, u liniji „očinskog rađanja“ dugoj 1.800 godina, taj se refren odjednom menja: „Jakov („rodi“, Vuk) Josifa koji je bio muž Marije koja je rodila Isusa zvanog Hristos“ (Matej 1,16). Pitanje je: Da li je Josif Isusov otac ili nije?

Evandelistu pobuđuje našu radoznalost. Zastao je u nabra-

janju da bi nam dao objašnjenje: „A evo kako se Isus Hristos rodio...“ Onda nam u stihu 18 daje reč o Mariji a u stihu 19 o Josifu, da bi se ponovo vratio temi.

Pre nego bilo šta drugo kažemo, važno je da naglasimo svadbene rituale koje su imali Jevreji onog doba. Venčanja nisu bilo jednodnevni događaji. Beše to dosta složen običaj koji se dešavao na tri nivoa.

Prvo, roditelji su međusobno obećavali i dogovarali venčanje svoje sasvim male dece. Kasnije, kada bi dečak napunio barem trinaest, a devojčica najmanje dvanaest godina, priredili bi formalnu veridbu. To je druga faza.

Verdiba se obavljala u domu mladinog oca. Blisko-istočni običaji su nalagali iscrpna cenkanja dvaju porodica oko mnogih detalja bračnog dogovora, a posebno oko visine miraza (miraz je bio svojevrsno osiguranje za slučaj razvoda). Dakle, u periodu veridbe mladi par je formalno postajao i bračni par. Zato se svako odustajanje posle veridbe smatralo razvodom.

Devojka bi nakon veridbe ostajala najmanje godina dana

u očevom domu, pre zvaničnog venčanja i predanja bračnim odnosima. Dakle, venčanje i polno spajanje su treća faza.

Zanimljiv je sledeći običaj. Ukoliko bi u verenik umro pre dana venčanja, mlada jevrejska žena bi dobijala status udovice device. Znam da nam ovo zvuči više nego neobično, ali ne i Jevrejima u prvom veku.

Dakle, Marija i Josif su bili u bračnom procesu. Primitimo kako je evanđelist Matej precizan. Jasno nam kaže da je mladi par između druge i treće faze - posle veridbe a pre braka. Josif je zakonski već Marijin muž, iako je nije upoznao na intiman način.

„Njegova majka, Marija bila je verena za Josifa. Međutim, pre nego što su postali supružnici...“ (stih 19), Bog strateški planira vreme. Marija je Josifova žena, ali je još nevina.

Matej nam, za razliku od Luke ne daje priču o Marijinom susretu s anđelom. Ali nam indirektno kaže isto: „Ispostavi se da je ona zatrudnela po Svetome Duhu.“

Još neudana verenica je trudna. O, to nije dobro. Istina, dete je začeto od Duha Svetog. Ali ko

će u to da poveruje? Marija je u nevolji.

Znate, kada Bog nekoga odabira, to ne znači i obaveznu zaštitu ugleda. Vremenom otkrivamo stvari koje ne možemo da objasnimo. Imati posla s Bogom nije uvek sigurna stvar.

U svemu ovome, nije Marijin ugled na probi već njen karakter. Bog se umešao u živote dvoje mladih ljudi i kao da ne namerava da pomogne i reši nastale probleme. Nije tako. Marija će da nauči kako da veruje Bogu u najvažnijem životnom odnosu. Bog koji deluje u njenom životu deluje i u životu njenog verenika Josifa.

Vrline koje su danas malo poznate

Ovde bih hteo da zastanem u našem proučavanju i naglasim vrlinu predbračne čistoće. To je nešto čega danas nema i što se izlaže ruglu. Najbolja priprema za brak je čuvanje tog istog braka. Kako? Tako što smo duboko uvereni koliko vredimo i odbijamo sve manje od toga. Skoro polovina sklopljenih brakova danas propada. Ali, ne zbog manjka intimnosti već zbog manjka hrišćanskog karaktera. Sve se više živi u tzv. „probnim

brakovima“, a to dovodi i do „probnih razvoda“. Evo nekih poražavajućih brojeva:

Od 100 parova koji žive zajedno mimo braka:

- 40 prekine vezu pre braka

- 60 stupa u brak, a od tog broja 45 se razvodi pre desete godine braka, što čini 75% neuspeha

- samo je 15 parova zajedno i posle 10 godina braka, a vremenom će još neki od njih da se razvedu.

Koliko god seksualni nemoral bio popularan danas, on je protiv učenja crkve o moralu. Taj nemoral iskorišćava ljude umesto da ih vrednuje. Ljudi nisu za probu. Ne smemo da se igramo poverenja i predanja. Bilo da si tinejdžer, mlada ili zrela osoba, treba da znaš da je čestitost uvek vezana za samopoštovanje, poštovanje partnera i poštovanje svih puteva koje je Bog odredio za naše srce i naše telo. Ukoliko niste čedni po ovom pitanju, tražite oprostjenje od Boga, a onda se predajte njegovim putevima mudrosti. Verujte, to je dobro za vas. To čuva vaše srce. Verujte Gospodu u vezi svih svojih romantičnih i intimnih potreba.

Ne zaboravite da je svaka polna, telesna vezanost ujedno i vezanost srca, duša, osoba. Trajna veza je bračna veza kada zauvek dajemo deo svog srca drugome.

Ne možemo da delimo sebe. Ako ne težite seksualnoj kontroli pre braka, kako možete da garantujete da ćete biti verni u braku? Jednom s lanca pušteni apetiti za polnom raznovrsnosti ne vežu se tako lako u braku. Zajednički život nije zamena za legalni, ozakonjeni i u crkvi blagosloveni brak.

Mnoge žene u zajedničkom životu vide prvi korak prema braku. „Ako budem živela sa njim“ - razmišljaju one - „možda će da me zavoli i oženi me“. Pogrešno! Nedavno sam imao duhovna savetovanja sa

ženom koja je tako sanjala o braku ali je bila odbačena na kraju. Dugo smo pričali o samopoštovanju i o tome kako ne vredi praviti rasprodaju samog sebe.

Muškarci se na zajednički život odlučuju iz potreba koje su drugačije od ženskih potreba. Mnogi od njih misle: „Super! Uživanje bez odgovornosti! Biću s njom dok ne nađem bolju priliku“. Društvo danas ismejava standarde crkve i samo retki biraju duhovnu mudrost. Njima se nigde ne aplaudira. Danas je polno čista osoba posebna vrsta hrišćanskog mučenika. Posebno mislim na samce. Iskažimo im dobrodošlicu i ohrabrenje u svojim porodicama.

Phil Thrailkil

Preveo Žarko Đorđević

APOSTOLSKI I PASTORALNI MODELI PROPOVEDANJA

Božija reč nas uči da oni koji služe Hristovom telu imaju funkciju zasnovanu na natprirodnim i motivacionim darovima. Kako je neko sačinjen i stvoren, odrediće kako vidi život, crkvu, prioritete hrišćanstva i službe.

Tokom godina sam uočio razliku između onih koji naglašavaju službu - odgovornosti i zadatke (ljudska dela), od onih koji naglašavaju emocionalno zdravlje i unutrašnju pobožnost (ljudsko „biće“), kao prioritete u hrišćanskom hodu; oba su potrebna. Ovaj naglasak će se zasnivati na tome da li osoba koja poučava ima više:

- *apostolsku perspektivu* koja je zasnovana na starom rimskom korištenju termina, što

je povezano s time da Rim šalje vojnog vođu (koga je nazivao poslanikom ili apostolom) u drugu naciju kako bi formirao uporište u svrhu osvajanja te teritorije za Rim; ili

- *pastoralnu perspektivu* (osoba čija je primarna briga negovanje i lični napredak i blagostanje).

Razumevanje ovih dvaju gledišta će nam u velikoj meri pomoći u analizi knjiga i učenja, a takođe će nam pomoći da saznamo šta naša crkva ili organizacija možda treba u ovom trenutku.

Ponekad treba da nas neguju i brinu se pre nego što krenemo u službu; ponekad treba da bu-

demo u borbi za unapređenje Hristovog cilja. Želimo da izbegnemo da padnemo u jednu ili drugu krajnost, a to možemo postići čitajući knjige iz oba logora i dopuštajući da oba koncepta govore u naš život.

Slede opšti principi (neki su možda i malo preterani) u vezi sa ove dve perspektive.

Pastoralno propovedanje je terapeutsko; Apostolsko propovedanje naglašava ličnu posvećenost uprkos tome kako se osećamo.

Pastoralno propovedanje naglašava unutrašnje zdravlje; Apostolsko propovedanje naglašava vanjske zadatke.

Pastoralno propovedanje naglašava naš poziv da razumemo svoje istinsko ja kroz kontemplaciju; Apostolsko propovedanje naglašava našu dužnost da Bog postane poznat tako što će prodreti u mentalitet neke kulture.

Pastoralno propovedanje je neophodno za zdravu crkvu; Apostolsko propovedanje je neophodno za grad orijentisan na Hrista.

Pastoralno propovedanje pomaže u otkrivanju i oporavku;

Apostolsko propovedanje promoviše društvenu transformaciju koja može dovesti do obnove principa Božjeg kraljevstva na zemlji kao na nebu.

Pastoralno propovedanje naglašava stabilnost odnosa za zajedništvo svetih; Apostolsko propovedanje okuplja svete u svrsishodnom jedinstvu da bi ispunili Veliko poslanje.

Pastoralno propovedanje naglašava samoobnavljanje; Apostolsko propovedanje naglašava ličnu odgovornost.

Pastoralno propovedanje je usmereno prema unutra i promiče strategije savetovanja za ovce; Apostolsko propovedanje je usmjereno prema van i promoviše evangelizaciju i stvaranje učenika od pagana.

Zaključak:

Pastor je tu da savetuje; apostolski vođa da pobedi.

Svakoj osobi je potreban pastor; svim grupama ljudi je potreban apostol.

Svaki pastor treba apostolskog vođu; svakom apostolskom vođi je potreban drugi da njemu bude pastor.

Joseph Mattera

PRIČA O RUTI

Ruta je otišla da proveri svo-
je poštansko sanduče i
pronašla je jedno pismo. Uzela
je pismo i pogledala koverat
pre nego što ga je otvorila. Na
kovertu nije bilo poštanske
marke ni poštanskog pečata,
stajalo je samo njeno ime i nje-
na adresa.

Pročitala je pismo:

„Draga Ruta,

*Ove subote ću prolaziti kroz
tvoj kraj pa bih voleo da
svratim i posetim te.*

S ljubavlju, Isus”

Ruke su joj se tresle dok je
spuštala pismo na sto. „Zašto bi
Gospod želeo da me poseti? Ja
sam obična žena. Ja nemam šta
da mu ponudim.“ Razmišljajući
o tome, ona se seti praznih poli-
ca u kuhinji. „Pa ja nemam ni
čime da ga poslužim. Moram da
odem do prodavnice da kupim
nešto za večeru.“

Zgrabila je svoju tašnu i pre-
brojala novac. Pet dolara i četr-
deset centi. „Barem mogu da
kupim svež hleb i malo mesa.“

Obukla je kaput i požurila ka
vratima. Vekna francuskog hle-
ba, 200g šunke i jedan tetrapak
mleka, ostavili su Rutu sa dva-
naest centi sa kojima je morala
da preživi, makar do ponedel-
jka.

Bez obzira na to, ona je čvr-
sto držala svoje namirnice na
putu do kuće, kada se pored nje
začulo: „Udelite siromasima?“

Ruta je bila toliko obuzeta
svojim planovima za večeru da
nije ni primetila čoveka i ženu

koji su sedeli skrupčani i obučeni u rite.

„Gospođo, molim vas, ja sam ostao bez posla kao i moja žena, mi sada živimo na ulici a napolju postaje sve hladnije. Pored toga smo i gladni i stvarno bi nam dobrodošla vaša pomoć.“

Rut ih je pogledala. Bili su prljavi i zaudarali su. Iskreno Ruta je bila sigurna da su oni mogli da pronađu neki posao da su stvarno želeli da ga nađu.

„Gospodine, ja bih volela da vam pomognem, ali i ja sam siromašna. Sve što imam je malo hleba i šunke a očekujem veoma važnog gosta večeras. Ovo sam kupila da bih imala čime da ga poslužim.“

„U redu, razumem vas. Hvala vam u svakom slučaju.“

Čovek je zagrlio ženu i krenuli su u suprotnom pravcu. Dok ih je posmatrala kako odlaze, Ruta je osetila grižu savest. „Gospodine, sačekajte.“ Par se zaustavio i pogledao u njenom pravcu. „Zadržite vi ovo malo hrane, ja ću već smisliti čime ću poslužiti svog gosta.“ Predala je prosjaku kesu sa namirnicama.

„Hvala vam, mnogo vam hvala!“ „Stvarno vam hvala!“ rekla

je žena i Ruta je sada mogla videti kako ona drhti.

„Ja imam još jedan kaput kod kuće, evo vi možete zadržati ovaj.“ Ruta je skinula svoj kaput i prebacila ga pre preko ženinih leđa. Onda se osmehijući okrenula i uputila u svoj stan bez kaputa i bez posluženja za svog gosta. „Hvala vam, mnogo vam hvala“, odjekivalo je za njom.

Ruta se smrzla dok je stigla do svojih ulaznih vrata, a u isto vreme je bila i zabrinuta. Isus je dolazio u posetu, a ona nije imala čime da ga poluži.

Dok je tražila ključ u svojoj torbi, primetila je novo pismo u sandučetu. „Čudno“, pomislila je, „poštar nikada ne dolazi dva puta u istom danu.“ Izvukla je pismo i otvorila ga.

„Draga Ruta,

Bilo mi je tako drago što smo se susreli. Hvala ti za divnu večeru, a još više za divan kaput.

S ljubavlju, Isus”

Isus je rekao da kada činimo dobro drugima mi činimo dobro Njemu.

IZRAEL

Zemlja koja bijaše pusta postade kao vrt Edenski

„Jest, Jahve se sažalio na Sion, sažalio se na njegove razvaline. Pustaru će njegovu učiniti poput Edena, a stepu poput vrta Jahvina. Klicanje i radost njim će odjekivati i zahvalnice i glas hvalospjeva.“

Isaija 51:3

O predivnim obećanjima o obnovi zemlje možemo da čitamo u prorocima Isaiji i Jezekilju. U uvodnom stihu Gospod daje obećanje o obnovi pustare i stepe, i kaže da će postati kao Eden i kao vrt Gospodnji.

O Edenu čitamo u 1. Moj. 2:8-3:24, gdje piše da je Gospod za-

sadio vrt u Edenu. Eden na hebrejskom znači *uživanje, zanos, zadovoljstvo, divljenje*.

Eden je postao simbol veoma plodne i lepe zemlje, koja je pod zaštitom Božjom.

Pretpostavlja se da je Isaija napisao poglavlja 40-66 u svojoj knjizi pred kraj svoga života 681. godine pre Hrista, a poznato je da je Izrael odveden u Vavilonsko ropstvo u periodu od 605-586. godine pre Hristakada je uništen Jerusalem i opustošen hram. Isaija otprilike 100 godina ranije prorokuje o obnovi pre nego što je Izrael i otišao u progonstvo.

Sledeći prorok koji prorokuje o obnovi zemlje je prorok Jezekilj.

Prorok Jezekilj je bio odveden u Vavilon 597. godine pre Hrista, a službu proroka je započeo 593. godine i služio je do 571. godine. Pri kraju njegove službe 571. godine pre Hrista, zapisao je proroštvo o obnovi zemlje i pustinje u svojoj knjizi u 36 poglavlju. To je divno poglavlje o obnovi naroda, koji će biti skupljen iz svih krajeva zemlje i biti dovedeni u svoju zemlju (Jezekilj 36:24). Narod će dobiti novo srce i Bog će im udahnuti svoga Duha (Jezekilj 36:26-27).

Jezekilj u sledećim stihovima se ponavlja obećanje o obnovi zemlje: „Opustjela zemlja, nekada pustinja naočigled svakom prolazniku, biće opet obrađena. Tada će se reći: *Evo zemlje što bijaše pusta, a postade kao vrt edenski! Gle gradova što bijahu pusti, same razvaline i ruševine, a sada su utvrđeni i napučeni!* I narodi oko vas koji preostanu znaće da ja, Jahve, razvaljeno opet gradim, i što bi opustošeno, opet sadim. Ja, Jahve, rekoh i učiniću!“ (Jezekilj 36:34-36).

Ovo proroštvo se delimično

ispunilo povratkom Izraelaca iz vavilonskog ropstva. Želju za povratak su prvi put Jevreji pokazali pre 2500 godina u Vavilonu.

„Na obali rijeka Vavilonskih sjeđasmo i plakasmo spominjući se Siona; o vrbe naokolo harfe svoje bijasmo povešali. I tada naši tamničari zaiskaše od nas da pjevamo, porobljivači naši zaiskaše da se veselimo: *Pjevajte nam pjesmu sionsku!* Kako da pjesmu Jahvinu pjevamo u zemlji tuđinskoj!“ (Psalam 137:1-4).

Etimološki koren reči *sionizam* dolazi od biblijskog naziva *Sion*. Reč *Sion* na hebrejskom znači *izabrani*. Sion se često upotrebljava kao sinonim za Jerusalim i za *Erec Izrael* odnosno Izraelsku državu. Sionizam je ideologija koja se zalagala i zalaže da se ostvari želja Jevreja iz celog sveta da imaju svoju državu - da žive na Sionu.

Želja Jevreja u Vavilonu za Sionom ispunila se nakon 70 godina. Niko od Jevreja nije ni zamišljao da se istorija može ponoviti, tj. da će opet biti proglašeni iz svoje zemlje, i da će opet biti uništen Jerusalim i hram.

U septembru 70. godine posle Hrista, vojskovođa Tit je

napravio strašan pokolj Jevreja, uništio hram i zidine Jerusali-
ma. Nije bilo dovoljno drveća
na Maslinskoj Gori za razapi-
njanje. Dnevno je razapinjano
oko 500 ljudi. O toj tragediji
možete više čitati u knjizi *Judej-
ski ratovi* od Josipa Flavija.

Posle drugog egzila, Jevreji
su bili raseljeni u 184 naroda
sveta i trebalo je više od 1800
godina da prođe da bi im se o-
pet javila želja za Sionom.

Osnivač političkog sionizma
bio je *Theodor Herzl*. Novinar
koji je u svome životu video
mnogo antisemitizma i neprav-
du koju su doživljavali Jevreji
po čitavoj Evropi. Prepoznao je
da je antisemitizam zlo, koje se
ne može iskoreniti. Došao je do
ubeđenja da jedino kad se svi
Jevreji spoje i opet postanu je-
dinstven narod imaće šansu da
žive kao slobodni ljudi. Napisao
je knjigu *Jevrejska država*. Nje-
gove ideje su se širile po čita-
vom svetu. U Bazelu 1897. go-
dine su se okupili vodeći Jevreji
iz celoga sveta na kongres. Taj
pokret je sebi dao naziv *sioni-
zam* i doneli su zajednički
dekret u kome su definisali za
šta se *sionizam* zalaže. Zalaže se
za osnivanje pravne države za
jevrejski narod u Palestini.

Herzl je zapisao u svoj dnevnik:
„Osnovao sam jevrejsku državu.
Kada bi to sada javno rekao
svetu, svi bi mi se smejali, ali za
5 ili 50 godina celom svetu biće
jasno da sam bio u pravu.“
Herzl nije doživeo da se ispuni
ono što je započeo i što je bilo
tek mali početak. Trebalo je da
prođe pedeset jedna godina od
tog događaja pa da se i zvanič-
no osnuje država Izrael 14. ma-
ja 1948. godine.

Jevreji su se u talasima vra-
ćali se u Palestinu od 1882. go-
dine i tokom celog 20. veka. U
Palestini ih nije čekala zemlja
meda i mleka. Ono što su videli
nikako nije bilo prijatno za vi-
deti: pustinju, močvare i ruševi-
ne.

Oko 1920. godine povratnici
su počeli da formiraju *kibuce*.
Kibuci su zadruge u kojima su
sa uspehom primenili zajednič-
ku formu življenja i privređiva-
nja.

Osnivači su kupovali pustu
zemlju i polako su stvarali civi-
lizaciju. Sionistička organizacija
je uglavnom dobijala blatnjavu
i močvarnu zemlju koju su mo-
rali da isuše. Sadili su na stotine
australijskih eukaliptusa da bi
isušili vodu. Pravili su kanale i

često su čak do pojasa bili u blatu. Na drugim mestima su morali da vade kamenje, pale korov... Nakon godinu dana čišćenja počeli bi da siju, ali su morali veštački da zalivaju, zbog suše i malo padavina. Na početku su nosili vodu u velikim posudama, a posle su pravili kanale za navodnjavanje. Izrael je danas poznat po zalivnom sistemu *kap po kap* koji je jedan od najboljih na svetu.

Kada su Arapi i beduini videli da tu ima mnogo plodne zemlje, odlučili su oterati Jevreje. Od tada su radnici u polju morali raditi s oružjem u ruci, kao i u vreme Nehemije.

Zanimljivo je kako su Jevreji za zadnjih 60 godina neplodnu

zemlju i pustinju pretvorili u veoma plodnu. Da li su Jevreji tako posebni i sposobni, ili se sve ovo izdešavalo zato što je Gospod ispunio obećanje iz J Ezekilja 36?

Zanimljive su sledeće činjenice: Izrael uzgaji 50% više poljoprivrednih proizvoda nego što može da potroši. Čudo Božije možemo videti i na cveću i drveću. Izrael je najveći proizvođač cveća, koji snabdeva Holandiju i celu Evropu. Sedmoro proizvođača iz Izraela je na svetskim sajmovima dobilo nagrade za kvalitet cveća. Rekordna godina za izvoz cveća za Izrael bila je 1998. godine, kada su izvezli 1,6 milijardi cvetova. Najbolja sezona za izvoz je zi-

ma, jer u tom periodu evropski proizvođači ne mogu zadovoljiti svetsko tržište svežim cvećem. Najveći izvoz cveća Izrael ima za Božić, Dan zaljubljenih i 8. mart. Najviše se izvoze ruže (oko 465 miliona godišnje).

Što se tiče drveća, od 1901. godine pa do danas, zasađeno je preko 200 miliona stabala. U Izraelu je preko 400 nacionalnih parkova. Moglo bi se još puno toga nabrajati da bi se pokazalo da je Izrael postao kao Eden i kao vrt, mesto uživanja i divljenja. To dokazuje broj turista koji svake godine raste.

Gospod je veran svojim obećanjima. Ispunilo se da obećanje da će jevrejski narod da se vrati u svoju zemlju iz svih naroda. Gradovi su opet izgrađeni, zemlja je plodna i postala je vrt Gospodnji gde ima na milione drveća i milijarde cvetova. Ali ostaje još jedno obećanje koje se tek delimično ispunilo i tek treba da se ispuni u potpunosti, a to je da će se narod se obratiti Gospodu i da će biti ispunjeni njegovim Duhom. U Jezekilju 37 je zapisano proroštvo o suvim kostima koje oživljavaju. Bog je već počeo da pohodi svoj jevrejski narod preko *Mesijanskih Jevreja*.

Postoje verni Jevreji u Izraelu koji za sebe ne govore da su hrišćani, a veruju u Isusa Hrista kao Spasitelja i da je on Mesija Jevreja. Oni se nazivaju *Mesijanski Jevreji*. Broj *Mesijanskih Jevreja* 2008. godine u SAD je bio oko 250.000, a u Izraelu između 6.000 i 15.000 vernika. *Mesijanski Jevreji* imaju posebno poslanje da evangeliziraju među ostalim Jevrejima. Oni se drže i Starog i Novog zaveta. Drže običaje koji su bitni Jevrejima: bogoslužjenja su u subotu, obrezuju sinove, jelo pripremaju od „košer“ čistih sastojaka i svetkuju jevrejske praznike.

Gospod je moćan da spasi jevrejski narod i da ih prepородi na način na koji je prepородio i njihovu zemlju. Naša uloga kao crkve je da prepoznamo Božje delo u Izraelu i da se molimo za mir Izraela, za radnike koji će evangelizirati jevrejski narod po celom svetu a naročito u Izraelu.

„*Molite za mir Jerusalima!*“ Psalam 122:6-9

„*Braćo, želja moga srca i molitva Bogu za njih jest da se spasu.*“ Rimljanima 10:1

„*Kako li će čuti bez propovednika?*“ Rimljanima 10:14

Miroslav Čobrda, Pivnice

DANILOVA PONIZNA MOLITVA

Ja se moljah Jahvi, Bogu svome, priznavajući: „Ah, Gospode moj, Bože veliki i strahoviti, koji čuvaš Savez i naklonost onima koji tebe ljube i čuvaju zapovijesti tvoje! Mi sagriješismo, mi bezakonje počinismo, zlo učinismo, odmetnusmo se i udaljismo od zapovijesti i naredaba tvojih. Nismo slušali sluge tvoje, proroke koji govorahu u tvoje ime našim kraljevima, našim knezovima, našim očevima, svemu narodu ove zemlje.“

Danilo 9,4-6

Danilova molitva jedna je od rijetkih zabilježenih molitvi u Bibliji. Ona otkriva srce skromnog čovjeka koji je znao svoje stvarno stanje. Većina nas ne poznaje svoje stvarno i patetično stanje grešnosti. Naše službe, naši uspjesi i naše ljudsko dostojanstvo zajedno rade na prikrivanju našeg niskog duhovnog stanja. Mi smo ništa, ali se osjećamo važni, dostojani, pa čak i superiorniji od drugih.

POKAJANJE

KARIKA KOJA NEDOSTAJE

Mnogi hrišćani kažu da vođenje svetog i pokajaničkog života nije potrebno za spasenje, a drugi kažu da osoba samo treba da veruje. To znači da ako neko samo vjeruje, i samo zna da je Isus umro za njihove grijehе, onda je spašen i to je to. U ovom članku bih želeo da pogledamo šta znači vjerovati i šta je Isus mislio kada je rekao: „Ako se ne pokajete, svi ćete tako propasti” (Luka 13:3).

Vjerovanje - vjera

Jakov 2:19 pokazuje da je vjerovanje u spasenje više od razumijevanja ili poznavanja nečega. Zapisano je: „Vi verujete da

postoji jedan Bog. Dobro! Čak i demoni vjeruju u to - i drhte.“ Jakov nam kaže da demoni vjeruju u Boga, ali njihovo znanje ih ne čini dobrima, tako da vjera za spasenje je više nego samo imati znanje u glavi kao što je slučaj sa demonima.

U Jovan 3:16 je zapisano: „Jer Bog je tako ljubio svet da je dao svog jedinog Sina, da ko god vjeruje u njega, neće propasti već će imati vječni život.“ U ovom stihu, riječ *vjeruje* ima dublje značenje od jednostavnog poznavanja nečega. Strongov rječnik nam govori da vjera znači imati vjeru u nekoga, predati i povjeriti mu svoje duhovno stanje. U 2. Timoteju 1:12,

Pavle je napisao: „Ja znam u koga sam povjerovao.“ Uvjeren sam da je Pavle bio posvećen i pouzdao se u Isusa za svoje duhovno blagostanje i vjerovao je da je Isus bio u stanju da ga čuva sve do dana suda. U Judinoj poslanici 1:24 piše da je Isus sposoban da nas spriječi da ne padnemo, tako da možemo uvidjeti da vjera u Isusa za naše spasenje znači predati Njemu svoj put i vjerovati da je On sposoban da nas održi duhovno snažnim da ne padnemo.

Ispovijedanje i pokajanje

Pokajanje se opisuje kao promjena uma, ali ako kažemo da smo promijenili mišljenje o grijehu, a da se nismo okrenuli od našeg grešnog načina života, onda smo licemjeri i nismo se istinski pokajali. Na primjer, ako sam te ošamario, rekao nakon toga da mi je žao, a zatim te opet ošamario, ponovo rekao oprost, a onda te opet ošamario; neće ti trebati dugo da vidiš moje licemjerje i odbiješ da prihvatiš moje izvinjenje. Na isti način, Bog neće oprostiti nikome ko dođe k Njemu bez istinski pokajanog srca.

Da bi nevjernik primio oprost i bio spašen, mora se pokajati za svoje grijeh. Djela apostolska 3:19 nam otkrivaju: „Pokajte se, dakle, i obratite se da vam se izbrišu grijesi.“ Kao što je već pomenuto, pokajati se znači promijeniti mišljenje da bismo se spasili; osoba mora promijeniti um i svoj grešni način života i okrenuti se od njega. Mnogi ljudi kažu da kada smo spašeni više nema potrebe za pokajanjem, međutim, u Luki 13:3 riječ pokajanje je prisutna, jer je Isus rekao: „Ako se ne pokajete, svi ćete tako propasti.“

Dakle, da bismo bili spašeni, moramo se okrenuti od grijeha i nastaviti tako, inače da ćemo propasti kao što je Isus rekao.

Svrha ovog članka je da pokaže da je pokajanje karika koja nedostaje u spasenju mnogih vjernika. Mnogi u crkvama nisu spašeni iako dobro znaju Bibliju i vjeruju u Isusa. Oni samo vjeruju kao što i demoni veruju, i nisu posvećeni da žive svetim životom slijedeći Gospodnje zapovijesti. Ako vjernik ne prizna i ne pokaje se za grijeh, onda on ostavlja neoprosten grijeh. Kada god sagriješimo, moramo priznati grijeh da bismo primili

oproštenje i to je razjašnjeno riječju „ako“ koja se nalazi u 1. Jovanovoj 1:9 gdje je zapisano: „Ako priznajemo svoje grijehе, on je vjеran i pravedan i oprostićе nam grijehе i očistićе nas od svake nepravednosti.“ Ako ne priznajemo svoje grijehе, onda nam neće biti oprosteno. U ovom stihu, priznanje naših grijehova je više nego samo priznanje da smo sagriješili. Kada priznajemo grijeh, ako nemamo nameru da se okrenemo od tog grijehа, onda nam Gospod, koji vidi naše srce, neće da nam oprosti. Istinsko priznanje grijehа prirodno uključuje pokajanje. Ako jednostavno prihvatimo svoju krivicu bez namjere ili želje da prestanemo griješiti, onda smo licemjerni i Bog nam neće oprostiti. Bog će samo oprostiti ako je naše srce ispravno - Isaija 66:2 kaže: „Ovo je onaj koji poštuje: onaj koji je ponizan i pokajan u duhu, i drhti od moje reći.“ Bog ne poštuje licemjere.

Da li je pokajanje karika koja nedostaje u tvom hodu sa Bogom? Da li grijeh ima moć nad tobom? Božje obećanje je da će ispovijedanje donijeti i više od oprostjenja. Obećanje u 1. Jovanovoj 1:9 je da će nam Bog ne

samo oprostiti, već će nas i očistiti od svake nepravednosti. Isus potvrđuje ovu istinu u Jovanu 8:34-36 gdje kaže: „Iskreno vam kažem, svako ko griješi je rob grijehu. Sada rob nema stalno mjesto u porodici, ali sin zauvijek pripada. Dakle, ako vas Sin oslobodi, vi ćete zaista biti slobodni.“ U ovim stihovima Isus kaže da nas može osloboditi ropstva grijehu tako da više nećemo biti privremeni rob u porodici, nego sin zauvijek.

Konačno, danas se rijetko propovijeda o grijehu i pokajanju; kao da su to postale prljave riječi. Čini se da većina propovjednika izbjegava takve teme iz straha od pražnjenja svoje crkve i gubitka članova i prihoda. Međutim, to ne mijenja činjenicu da nas grijeh odvaja od Boga kao što nam Isaija 59:2 govori: „Ali su vas bezakonja razdvojila od Boga vašeg; vaši grijesi su sakrili njegovo lice od vas, tako da on ne čuje.“

Pokajanje ruši barijeru koja nas razdvaja i povezuje nas sa Bogom. Bez pokajanja ne može biti nikakvog odnosa s Isusom, stoga nema ni spasenja.

Mick Alexander

BOŽJI ARSENAL ISCJELJENJA

Neka Duh vodi vaš izbor oružja

Nakon što mi je dijagnostifikovan rak, zamolio sam Gospoda za vođstvo, zburjen svim medicinskim, prehrambenim, duhovnim i alternativnim metodama liječenja koje su predložili doktori i prijatelji.

„Trebam li Ti vjerovati ili krenuti sa zračenjem, hemoterapijom i operacijom? Ili da koristim alternativne terapije? Ako je tako, koje?“

Čuo sam od Boga jasno kao glas: „Vjeruj meni, ali koristi zračenje, hemoterapiju i operaciju. Upotrijebi moj arsenal iscjeljivanja.“

Nebeski koktel

Otkrio sam da doktori često govore o medicinskom „arsenalu“, opremi i metodama koje se koriste u liječenju. To je vojni izraz, koji znači „skladište oružja“ i odnosi se na utvrđenja i municiju. Koristeći druge vojne pojmove kao što su „davanje zapovijesti“ i „borba protiv infekcije“, ljekari gledaju na

svoje iscjeliteljske vještine i nauku kao na ratovanje protiv bolesti i uznemirenosti koja je često povezana s tim. Novozačetna crkva prevazilaženje bolesti smatra duhovnom bitkom. „Isusa iz Nazareta kako ga pomaza Bog Duhom Svetim i silom, koji prođe čineći dobro i iscjeljujući sve koje đavo bješe nadvladao; jer Bog bijaše s njim“ (Djela apostolska 10:38). Minucius Feliks, otac rane crkve, tvrdio je: „Bol je rat.“

Pavle piše da postoji oružje pravедnosti: „U riječi istine, u sili Božijoj, s oružjem pravde i nadesno i nalijevo“ (2. Kor. 6:7). Mi nismo modle za kolačiće, tako da Bog ne koristi jedinstvenu formulu za savladavanje nevolja i bolesti. Naš ljubljani Nebeski Otac, koji je kreativan, dinamičan, snalažljiv i sveobuhvatan, kroji naš put ozdravljenja i prevladavanja naše jedinstvene potrebe. Moje medicinske sestre iz onkologije govori-le su o „hemoterapiji“, mješavini raznih hemikalija koje su imale specifičan učinak na vrstu raka koji mi je bio dijagnostifikovan. Bog ima „nebeski kok-

tel” samo za naše iscjeljenje. Na primjer, jedna od mojih kolegica mi je rekla da je Božji ljekoviti arsenal za njen problem sa leđima uključivao aerobik u vodi, osteopatsko liječenje, fizikalnu terapiju, dijetu i vježbu.

Savjet D. S. Gordona mi je bio koristan: „Hrist danas liječi ljudska tijela vlastitim direktnim natprirodnim dodirom, ponekad kroz ljekare i lijekove, ponekad i bez lijekova, ponekad kada medicina digne ruke, a ponekad prevladavanjem nerazumne upotrebe lijeka. Vođstvo Duha Svetog je kamen temeljac... Ovo je odgovor: Pitajte Hrista. Povežite se, ako već niste. Kada dođe potreba, zamolite Ga. On će vam reći... On je istinski ljekar, jer On savjetuje.“

Oružje za masovnu gradnju

Iskoristio sam svako oružje u Božjoj artiljeriji na koje me On uputio pored medicinskih sredstava. Među njima su bila sljedeća:

Davanje hvale i obožavanje. Iz vlastitog iskustva, A. B. Simpson je savjetovao: „Radost je veliki obnovitelj i iscjelitelj. Radost duha će donijeti zdravlje

kostima i vitalnost živcima kada svi ostali tonici ne uspiju i svi drugi sedativi utihnu. Bolestni, počnite se radovati u Gospodu i vaše će kosti cvjetati poput biljke, a obrazi će vam zasjati s cvatom zdravlja i svježine. Radost je balzam i iscjeljenje; i ako se raduješ, Bog će dati moć.“ Bilo je trenutaka usred moje boli i depresije kada sam morao dati žrtvu hvale. Čak i kada sam osjećao da nemam ništa za šta bih se zahvaljivao, odlučio sam Ga obožavati, svakodnevno provodeći sate u slavljenju.

Molitva, ispovijedanje i zapovijedanje Božjom riječju. Simpson je napisao: „Vjera umire bez ispovijedanja.“ Svakodnevno sam se držao obećanja Božje riječi i ispovijedao: „Otkupljen sam od prokletstva Zakona (na temelju Galatima 3:25); Otkupljen sam od prokletstva raka. Rak ne može živjeti u meni. Svojim autoritetom vjernika u Isusa Hrista, zapovijedam svakoj ćeliji raka da uvene i umre i da ode iz mog tijela, i nikad se ne vrati. Isusovim ranama sam izliječen (Isaija 53: 5).“ Svoj sam um zasitio Svetim pismom, slušao ga, ponavljao i pamtio stihove o iscjeljenju i pobjedi.

Okupljanje mog specijalnog tima. Moje strateško oružje i taktički tim, moj „Božji odred“, uključivao je molitvene ratnike, pastore, starješine, savjetnike, prijatelje, nutricioniste i medicinsko osoblje - sve koji su mi mogli pomoći da se borim. Shvatio sam da se ne mogu sam boriti protiv brige i bolesti.

Žarka molitva. „Mnogo može žarka molitva pravednikova.“ (Jakov 5:16). Ta riječ *žarka* znači energična. Pavle takođe opisuje hrvanje ili mučenje u molitvi. Shvatio sam da anemične molitve neće nadvladati rak. Potrebna je snažna, agresivna, ustrajna molitva. Otkrio sam da su nekada vjernici u CMA (Christian and Missionary Alliance) praktikovali „natapanje u molitvi“, svakodnevnu i dugotrajnu molitvu - nekoliko dana ili čak sedmica, posebno u „domovima za iscjeljenje“, skloništima koja su pružala atmosferu za vjeru i ličnu službu.

Pozitivan stav. Lako je pasti u depresiju i obeshrabrenje kada se osjećate bolesno. „Srce veselo pomaže kao lijek, a duh žalostan suši kosti“ (Izreke 17:22).

Poslušao sam Simpsonov savjet: „Ne očekuj da budeš bolestan. Varnica lošeg raspolože-

nja, oblak potištenosti, nečista misao ili želja mogu otrovati vašu krv, upaliti vaša tkiva, poremetiti živce i prekinuti cijeli proces Božjeg života u vašem tijelu! S druge strane, duh radosti, sloboda od tjeskobe i brige, velikodušno srce i puno ljubavi, sedativ mira, uzdižući uticaj nade i povjerenja – bolje je od pilula, stimulansa i sedativa, i sama priroda stvari će vršiti najblaženiji uticaj na vaše fizičke funkcije, čineći istinitim u bukvalnom i duhovnom smislu, to da je radost Gospodnja vaša snaga.“

Moli se uz Božje oružje. Himna *Charlesa Wesleyja* „Vojnici Hristovi, ustanite“ podstiče nas da se obučemo u oklop Božji, „svaki komad oblačimo s molitvom“. Svaki dan molim uz svaki komad tog oružja. Osim ove svakodnevne molitve, postoje mnogi koraci i stavovi vjere koje možemo poduzeti kako bismo obukli svaki komad oklopa Božjeg, ispovijedali ga i živjeli kroz naše postupke.

Ostanite u Hristu. To je za mene bio najveći ključ u prevladavanju raka. Sva druga gore navedena oružja sažeta su u ostanku u Hristu - ostati povezan s Isusom i ostati blizu -

„držeci se Isusa“, kako je to rekao *Spurgeon*.

Neka On odabere

U Božjem arsenalu postoje i mnoga druga oružja: praktiko- vanje autoriteta vjernika, unu- trašnje ozdravljenje, savjetova- nje, post, molitva u jezicima, oslobađanje od demonskog ugnjetavanja, odricanje od ge- neracijskog ropstva i proklet- stva, meditacija, zdrava ishrana, vježbanje, pozivanje starješina, Večera Gospodnja i još mnogo toga. U fudbalu postoje i odbra- na i napad. U Božjem planu bit- ke neke komponente Njegovog arsenala pružaju zaštitu, a dru- ge nam obezbjeđuju sredstva za napad na našu nevolju i bolest, a neke služe za oboje.

Neće sve to biti primjenjivo u svakoj situaciji, ali dobro je zna- ti šta nam je na raspolaganju. Nisam koristio svako raspoloži- vo oružje u svojoj borbi protiv raka, ali sam čekao na Boga za Njegove izbore. Koristio sam skoro sve njih tokom života za razne nevolje i bolesti. Neke, kao što je prebivanje u Hristu, ispovijedanje Riječi, natapanje u Riječi i obožavanje, vrijedne su u svim situacijama.

Pronađite Božji arsenal iscje- ljenja za svoje potrebe i vodite se Svetim Duhom da biste pre- poznali i koristili ona oružja i oruđa koja su vam neophodna. Najvažnije je razumjeti da je Bog iscjelitelj. Na kraju krajeva, nijedna od tih metoda nije ključ za iscjeljivanje sam po sebi. To su resursi od Boga koji su vam na raspolaganju.

Svjedočanstvo pobjednika

Moja dijagnoza raka rektuma došla je kad sam predavao na bogosloviji o božanskom iscje- ljenju. Odmah na sljedećem predavanju, rekao sam svojim studentima: „Ovo više nije aka- demsko predavanje; ovo je stvarnost. Sada to možete pri- mijeniti u praksi. Morate se mo- liti za mene na svakom času nastave.“ Da bih ublažio nape- tost, našalio sam se da će njho- va ocjena zavisiti od mog izlje- čenja. Jedan učenik je napustio predavanje!

Tokom svakog predavanja učenici su se molili za moje iscjeljenje, kao i za iscjeljenje drugih u razredu. Naučili su ka- ko da se mole - s određenim ri- ječima mudrosti, vjere i sile, vjerujući i čekajući na Gospoda. Iako ja nisam primio trenutno

ozdravljenje, drugi jesu. Jedna žena koja je imala probleme s grlom utvrdila je da joj se promuklost smanjila (pogotovo kada je svjedočila ili kada se molila za mene). Drugi je student imao bol u ušima koji je odmah izliječen.

Još uvijek u stanju šoka nakon što sam primio dijagnozu, molio sam se: „Gospode, hoću li živjeti ili umrijeti?“ Čuo sam ga kako jasno kaže: „Paul, ti nećeš biti onaj koji je preživio rak.“ Odmah sam pomislio: „Gospode, mislim da mi govoriš da ću umrijeti.“ No nastavio je: „Ne, pažljivo slušaj. Nećeš biti onaj koji je preživio rak; ti ćeš biti onaj koji je pobijedio rak.“ Na-

šao sam veliku snagu i nadu u tim riječima i one su me održavale kroz nevolje liječenja i operacije.

Kada su ljekari izveli operaciju i uklonili dno mog kolorektalnog trakta, bili su zapanjeni što nisu pronašli rak! Bog je izveo čudo i uradio mnogo više od onoga što su mogli zračenje i hemoterapija. Zaista sam postao pobjednik raka kroz milost i moć Boga – i samo Njega.

Vi takođe možete biti pobjednik koristeći Božji arsenal za iscjeljenje.

Paul L. King

Prevela *Sonja R.*, Banjaluka

Prevedeno i štampano uz dozvolu
Alliance Life Magazine

PRESTANI DA POKUŠAVAŠ BITI VELIKI SAMO BUDI VJERAN

Naša kultura kaže da je veće bolje. Ali u kraljevstvu Božjem manje je često više.

Ne postoji ništa što obeshrabruje propovjednika toliko kao kad vidi prazna mjesta na službi. Biću iskren - volim sastanke na kojima morate izvući dodatne stolice i smjestiti ljude u prolaz. Zašto? S obzirom da pretpostavljam da ako je Božji blagoslov na sastanku, biće krcato. Volim brojeve jer, u mom tjelesnom razmišljanju, gužva je pokazatelj značaja.

Naša kultura vrednuje stvari na osnovu toga koliko su popularne, a mi smo krivi za primje-

nu ovog pravila u crkvi. Mi volimo sve veliko. Čak i crkve ocjenjujemo prema njihovoj veličini. Znamo da su tri najveće crkve u Americi 2013. godine bile (1) Lakewood Church, Joel Osteena, (2) North Point služba Andy Stanleya i (3) Crkva Bill Hybelsa, Willow Creek. Pretpostavka je da te crkve vode kada je riječ o duhovnom uticaju.

Ali Bog nas ne procjenjuje na osnovu brojeva, niti On ocjenjuje našu djelotvornost poredeći nas s nekim drugim. Mnogi pastori malih ili srednjih crkava obeshrabreni su jer ocjenjuju svoje službe po broju stolica ili

količini novca u crkvenoj kasi. Božji putevi nisu naši putevi!

Zapamtite sljedeće principe kraljevstva.

Manje je ponekad više

Isus je privukao velike gomile, ali ga brojevi nisu impresionirali jer je znao da ga mnogi koji su ozdravljeni na Njegovim okupljanjima neće slijedili do krsta. Čak je i na jednom od svojih okupljanja rekao da će sjeme evanđelja koje sije pozobati ptice, da će uvenuti i usahnuti, ili da će ga ugušiti trnje (vidi Marko 4:3-8). Samo će mali postotak, rekao je, donijeti plodove. Isus je tražio kvalitet, a ne kvantitet.

Na kraju, nakon što su hiljade ljudi čule Isusove poruke i jele Njegove besplatne ručkove, samo 120 Njegovih sljedbenika okupilo se u gornjoj sobi na dan Pedesetnice. To nije impresivan broj, a današnji stručnjaci za rast crkve mogli bi reći da Isus nije uspio savladati onih 200 prepreka za rast crkve u tri godine službe!

Slijedite oblak, a ne gomilu

Postoji nekoliko scena u knjizi Djela apostolskih koje opisuju gomile ljudi. No, većina tih sce-

na iz vremena rane crkve je manje impresivna. Etiopljanin se obratio na pustinjskoj cesti. Duh Sveti se spustio na članove italijanske porodice okupljene u kući u Cezareji. Žena po imenu Lidija došla Hristu na malom molitvenom okupljanju uz rijeku u Filipima. Ona je postala prvi obraćenik u Evropi.

Zašto su ove naizgled beznačajne priče istaknute u Pismu? Zato što Bog djeluje u razgovorima jedan na jedan i na kućnim grupama, isto koliko i na velikim sastancima. Kada slijedimo oblak Njegove prisutnosti, On nas često vodi do jednog umjesto do mnogih.

Knjiga Djela apostolska završava scenom u kojoj Pavle tiho služi ljudima u malom stanu dok je u kućnom pritvoru (vidi Djela 28:30-31). Svoj uticaj Pavle sigurno nije mjerio veličinom zgrade, dužinom *mailing* liste, medijskom zastupljenošću ni prodajom knjiga. Njegovi spisi nisu postali popularni sve dok nije umro!

Napravite od ljudi učenike, ne zabavljajte publiku

Rad svakog čovjeka biće testiran vatrom, a svaku službu će ocijeniti ne stručnjaci za rast

crkve, nego Božji sveti standardi. Sjedenje u crkvi ne čini osobu vjernim sljedbenikom Isusa. Nemojte brkati učenike s grijanima stolica. On nas neće vrednovati po broju ljudi koji su bili prisutni, ili čak po tome koliko ih je plesalo u prolazima ili vikalo dok smo propovijedali, nego koliko smo učenika imali.

Prestani da pokušavaš da budeš popularan

Tri najveća koncerta u historiji izveo je indijski pjevač *Babbu Maan*, koji je nedavno privukao 4,8 miliona fanova; (2) britanski roker *Rod Stewart*; i (3) kompozitor francuskog New age-a *Jean Michel Jarre*. Ako ste se zapitali: „Pa ko je taj *Babbu Maan*?“ - onda ste potvrdili ono što želim da kažem. Gomile ljudi ili prolazna popularnost ne određuju nečiji značaj.

Justin Bieber ima više pratilaca na Twitter-u nego iko na planeti (37,3 miliona). Slijede ga *Lady Gaga* i *Katy Perry*. Trebali bismo biti impresionirani, jer u našoj kulturi vrijednost zvijezde određuje njena moć. Ali moramo se zapitati da li je ovaj devetnaestogodišnji pop pjevač najmoćniji čovjek na svijetu? Ne, jer u svjetlu vječnosti količi-

na Bieberove baze obožavatelja jednako je beznačajna koliko i njegove česte promjene frizure.

Prestanimo da vrednujemo vlastitu djelotvornost i prestanimo da vrednujemo jedni druge količinom publike. Budimo vjerni ljudima koje imamo, bilo da se radi o kućnoj crkvi od 7 ljudi, o biblijskom proučavanju sa njih 10, o seoskoj zajednici od 30 ili o mega crkvi od 2.000 članova. Bilo da služite šaćici zatvorenika, u sobi s Alhajmerovim pacijentima, desetak siročadi ili jednom depresivnom prijatelju, zaboravite na potrebu za reflektorima. Samo neka vas Isus upotrijebi i učinite Njega popularnim.

J. Lee Grady

ŽIVOT NA NEBESIMA

*Jer je naše življenje na nebesima.
(Fil. 3,20)*

„To je nemoguće!“ - reći će srce na ovu tvrdnju apostola Pavla. „Ipak ja moram da živim na ovom svetu!“

„Da“, odgovara Pavle, „i ja sam morao da živim na ovom svetu. Međutim, ko pripada Hristovoj Crkvi - Telu Hristovom, kome je Glava sam Isus, taj tada pripada prvo i pre svega Glavi. Njegovo državljanstvo i domovina je na nebesima. Ovde je samo putnik, tuđin, gost.“

Svet se smeje ili se buni: „Sada smo vas hrišćane prozreli. Vidite da je pravo hrišćanstvo nešto potpuno neostvarljivo na ovom svetu. Kako možete vi, Hristovi učenici, na ovom svetu da ostvarite svoje ideale, kada ste kod kuće samo na nebesima?“

Šta na to da odgovorimo? Zar je stvarno tako? Nije. To je zbrka u mislima. Pokazaću to na primeru.

Predsednik jedne države je bio u zvaničnoj poseti u inostranstvu. Kada je bio završen ceremonijal dobrodošlice i pozdrava, pozvao je pripadnike svog naroda koji su živeli u ovoj zemlji na prijem. Tom prilikom je održao poduži govor čiji je sadržaj glasio: „Vi ovde u tuđini u pravom smislu reči, predstavljate svoju domovinu kao njeni poslanici. Morate da budete svesni te činjenice i zbog toga, morate da živite uredno, primerno, časno i čisto.“ Ni jednom predsedniku nije palo na pamet da kaže: „Zato što ste ovde tuđinci ne možete ništa da postignete.“ Upravo suprotno: „Zato što ste u tuđini, budite u svemu marljivi i vredni, ponašajte se primerno.“

Šta to znači za nas hrišćane, to će svako sam sebi da protumači.

Gospode, pomози mi da svojoj nebeskoj domovini ne nanosim sramotu. Amin.

Wilhelm Busch

POKUŠAJ BIJEGA OD BOGA

Od svih biblijskih priča koje se koriste u podučavanju djece, jedna od najpoznatijih je ona o Joni kitu.

Kada je Gospod rekao Joni da ode u Ninivu, to nije bila sugestija, već naredba. Apostol je napisao: „Bog... sada zapovijeda svim ljudima svuda gdje se mogu pokajati“ (Djela 17:30). Nebitno je da li je pojedinac uzoran član crkve, osoba koja redovno uzima večeru Gospodnju, zauzima položaj u crkvi ili je čak agnostik ili ateista; poruka je ista: „Pokajte se!“

Često će ljudi odlagati prihvatanje Hrista Spasitelja i poštovanje te Božje naredbe samo zbog onoga što će im drugi reći ili učiniti.

Neki bi automatski upitali: „Pokaj se za šta?“ Moramo

shvatiti da *pokajati se* znači okrenuti se od odluka i stvari za koje je mnogim ljudima rečeno da će im pomoći dođu na nebo; okrenuti se od svojih grijeha kao načina života. Iako ne kaže da je Jona propovijedao pokajanje, on je upozorio na predstojeći sud (Jona 1:2; 3:4). Ljudi su povjerovali u tu poruku (Jona 3:5) i kao što je zapisano, svi počevši od kralja do najmanjega „su se okrenuli od svog zlog puta“ (Jona 3:10).

Bog nam zapovijeda da se odvratimo od vlastitog osmišljavanja kako doći u nebo i kako učiniti sebe prihvatljivim Bogu. Postoji samo jedan put do Boga, a to je kroz Gospoda Isusa Hrista. „Jer jedan je Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Hristos Isus“ (1. Tim. 2:5). Spasenje i nebo se ne stiču

radom i naporima, bez obzira na to koliko su oni dobri. Spasenje znači zavisiti od Hrista kao jedinog puta, a ne od Hrista i mojih poduhvata ili mog porijekla. Nikodim je bio učitelj Jevreja, ali je morao biti nanovo rođen. Savle je bio revni farisej koji je želio da ispunjava zakon, ali mu je bio potreban lični susret sa Hristom. Sva vjerska i iskrena nastojanja pojedinca nisu Božja zapovijest niti Božji put za spasenje. Bog zapovijeda čovjeku da se pokaje.

Lekcije koje je Jona naučio

Jona je naučio da ne može da pobjegne od Božjeg prisustva. On je ustao u namjeri da pobjegne od Gospodnjeg prisustva. Šta to znači? Takva nešto je bilo nemoguće za Adama i Evu kada su pokušali da se sakriju od prisustva Gospodnjeg. Psalmista je napisao (pitanje za diskusiju je da li je Jona to znao ili nije): „Kamo da pobjegnem od tvog prisustva?“ (Psalam 139:7). Moje je shvatanje da to ne znači gubitak Božje svijesti, jer su oni koji su protjerani u pakao odvojeni od Gospodnjeg prisustva, ali su i dalje svijesni Njega (2. Sol. 1:9). Adam i Eva su pokušali da se sakriju od nepo-

srednog susreta s Bogom (1. Mojsijeva 3:8), ali Kajin je izašao iz sfere Božjeg prisustva, udaljio se od Božjeg puta i mogućnosti da poznaje Njegovu volju (1. Moj. 4:16; Jona 1:10).

Znam za tri puta kojima ljudi idu kada izlaze iz Gospodnjeg prisustva, iz sfere Božjih opomena i molbi.

1) Nedavno mi je umro jedan dobar prijatelj. Na njegovoj sahrani, čovjek koji je vodio službu je rekao: „Sada ćemo predstaviti poruku evanđelja.“ Troje ljudi su momentalno ustali i izašli.

2) Znam jednog mladića, koji je imao malo više od dvadeset godina i bio je ovisan o drogi. Sjedio sam s njim i ne samo da sam mu govorio riječi evanđelja, već sam ga molio da prihvati Hrista. Tri sedmice nakon toga je umro od prekomjerne doze.

3) Sjedio sam s umirućim čovjekom u bolničkoj sobi i molio ga da prihvati evanđelje Božije opraštajuće milosti, ali posljednje riječi koje mi je rekao bile su: „Razmisliću o tome.“ U tom trenutku on je izašao iz sfere blagoslova i za nekoliko dana je umro u svojim grijesima.

Svi ovi ljudi su izašli iz Gospodnjeg prisustva. Vidio sam ljude duboko potaknute temom evanđelja i kuda je to bilo zbog ograničavajuće privlačnosti Božje čudesne ljubavi ili straha od vječnog pakla, oni su bili zabrinuti za susret sa Bogom. Onda su donijeli odluku, ustali su i izašli iz sfere gdje je Bog komunicirao s njima.

Gospodnja upozorenja

Čitajući evanđelja po Mateju, Marku i Luki, gotovo identične reči Gospodnje se ponavljaju šest puta. On je rekao: „Zaista, kažem vam, biće lakše za Sodomu i Gomoru u dan suda, nego za taj grad.“ (Matej 10:15, Mk. 6:11; Lk. 10: 12)

Onda je Isus postao ličan i direktan jer je rekao: „Ali ja vam kažem: Tiru i Sidonu će biti lakše za dan suda, nego za vas (za tebe).“ (Matej 11:22,24; Lk. 10:14)

Šta je tačno Gospod mislio da kaže izjavom: „Tiru, Gomori, Sidonu će biti lakše nego tebi?“

Govorio je sa vjerskim vladarima i ljudima u Jerusalimu, ali su namjerno odbacili sve dokaze, posredne i biblijske, o tome ko je bio, pripisujući Sotoni svo-

ja djela. To nisu bili pagani koji nisu ništa znali o Božjim putevima. Oko 1500 godina su poznavali Njegov zakon i kako se približiti Bogu. Imali su Njegov hram, Njegova proroštva, žrtve, ali su odbili da veruju u to ko je On bio. Stanovnici Tira, Sodome i Gomore nisu imali nijedan od ovih blagoslova, bili su idolopoklonici i pagani, i ne bi bilo pravedno od Boga da ih kazni jednako kao Jevreje. Veće znanje znači veću odgovornost koja rezultira većom osudom.

Kada pojedinac stoji pred velikim bijelim prijestoljem, tri puta je zabilježeno da će im biti suđeno „prema njihovim djelima“ (Otk. 2:23; 20:12,13). Jedna od stvari koju zaboravljamo je da postoje dvije vrste grijeha: propusti - kada ne učinimo ono što bismo trebali učiniti, i grijesi koje činimo a ne bismo trebali. Međutim, primarni posao je: „Ovo je djelo Božje, da vjerujete u onoga koga je On poslao“ (Jov. 6:29). To je djelo vjerovanja u Boga i onoga što On govori o grešniku, Hristu i njegovom aktu na Golgoti. Tada će biti suđeni prema znanju koje je svaki pojedinac imao, mogućnostima koje su imali za prihvatanje spasenja i stepenu razumijeva-

nja koje su imali. Pojedinaac koji je imao višestruke mogućnosti da prihvati Hrista, ali je odbacio Njegovo spasenje, trpiće u strožijem paklu nego pojedinac koji nije imao iste mogućnosti.

Odluka koju su donijeli

Ninivljani su morali donijeti odluku. Da li će saslušati poruku o predstojećem Božjem sudu koji je dolazio na njih ili će je ignorisati, tako što će se okrenuti ispunjavanju života novim i boljim stvarima, a ignorišući Božji sud koji se približavao? Šta su učinili Ninivljani? Šta bi učinili svi koji su spašeni od izvršenja Božjeg suda? Ninivljani su se iskreno pokajali i Bog im se smilovao.

Danas je ponuda spasenja otvorena za čitavo čovječanstvo. Niko ne može reći da nije bilo spasenja za njega. Zabluda da u krajnjoj liniji svi odlaze u raj je đavolska laž i tragično je što mnogi to otkrivaju prekasno. Bog ih je upozorio na to da se sud približava. Ono što je Jona propovijedao nije bila prijetnja, već obećanje. Sud i kazna su trebali da budu izvršeni za četrdeset dana (Jona 3:4). Treba napomenuti da je pominja-

nje „četrdeset dana“ kao roka za pokajanje došlo tek nakon Jonine druge misije (Jona 3:1-4). Da li bi on, da nije otišao i propovijedao kada je prvi put poslan, uskratio Ninivljanima da čuju poruku i pokaju se? Da nisu iznova slušali Jonovo propovijedanje, oni bi propali u svojim grijesima i zauvijek bi bili pod sudom i gnjevom Božjim. Pitanje koje se mora postaviti je: „Šta ćete učiniti s Gospodjom zapoviješću i ponudom spasenja?“ Spasenje je prihvaćanje Hrista kao Spasitelja bez ikakvih vlastitih djela, ili odbacivanje Njega i zauvijek nestajanje u tami i vatri vječnog pakla. Odluka je potpuno slobodna, ali ako pojedinac provede vječnost u nebu, to nije po njegovim djelima, dok ako završi vječnom ognjnom paklu, to je bio njegov vlastiti izbor.

Danas može biti tvoj posljednji dah, i tvoj mali i kratki trenutak ovdje na zemlji je gotov. Vječna nesreća i druga smrt, čeka onoga koji je odbacio Hrista. Strašna sudbina čeka takve. Kada se vrijeme završi, onda počinje vječnost.

Gdje ćeš provesti vječnost?

Rowan Jennings

ŠTA ZNAČI VJEROVATI?

Pouzdanje zahtijeva akciju. Dozvoli mi da ti pokažem šta pod tim mislim.

Bilo je divno jutro. Veličanstveni Nijagarini vodopadi grme rušeći se o stijene u podnožju. Između obala je zategnuto 360 metara dugačko uže, po kojem *Charles Blondin*, najčuveniji čovek koji je ikada hodao po užetu, treba da pređe preko vodopada. Specijalni vozovi su dovezili publiku iz Toronta i Bafala. Datum je 30. jun 1858. godine.

Držeći u rukama 20 kilograma tešku motku za održavanje ravnoteže, on je stao na konopac i krenuo hodati po njemu. Gomila je utihnula, sve dok pobjedonosno nije stupio na drugu obalu. Prolamali su se uzvici odobravanja koji se nadjačali i samu buku vodopada. Okrenuo se masi i predložio nešto zaista uzbudljivo. Predložio je da pređe vodopad noseći čovjeka na leđima. Ali ko će biti taj čovjek? Ljudi su uzbuđeno među sobom razgovarali.

- Da li vjerujete da vas mogu prenijeti? - upitao je akrobata

na užetu, obrativši se čovjeku koji je izgledao kao da bi pristao.

- Svakako da vjerujem - odgovorio je čovjek.

- Hoćete li mi dozvoliti da to učinim? - pitao je dalje akrobata.

- Da li ću vam dozvoliti? Mora da se šalite. Zar mislite da ću tek tako rizikovati svoj život? - te se okrenuo i otišao.

- Šta ti misliš? - obratio se Henriju Kolkordu, svome menadžeru - da li ti vjeruješ da te mogu prenijeti?

- Vjerujem. U stvari, ja u to ni najmanje ne sumnjam - odgovara Kolkord.

- Hoćeš li se pouzdati u mene?

- Hoću!

Ljudi su posmatrali bez daha. U rukama mu je dvanaest i po metara duga motka za ravnotežu. Pošli su. Konopac se zategao pod njihovom težinom. Korak za korakom, polako ali sigurno, bez zastajanja išli su naprijed. Kakvog li pouzdanja! Došli su do sredine, iznad brze matice, pjenušava voda kao da je klju-

čala, a oštre stijene stršale su kao da stoje u zraku. Zatim su se približili kanadskoj obali. Velika tišina je vladala u uzbuđenoj masi. Ljudi su zadržavali dah. Napetost je bila ogromna. Iznenada su zastali. Neki kockar je presjekao pomoćno uže i konopac se strahovito zanosio. Blondin kaže Kolkordu da siđe, što ovaj i čini, stojeći jednom nogom na konopcu, držeći se rukama za Blondinova ramena.

- Hari - rekao je Blondin - više nisi Kolkord; sada si Blondin. Budi dio mene. Ako se ja zaljuljam i ti se zaljuljaj sa mnom. Nemoj da pokušavati balansirati inače smo obojica propali.

Kolkord se ponovo popeo. Konopac se bjesno uvijao i Blondin je počeo trčati. Kako je održavao ravnotežu niko ne zna, ali je održavao. Konačno su se našli na drugoj strani. Posljednji korak i ponovo su stajali na čvrstoj zemlji, dok su gledaoci divlje urlali od uzbuđenja.

Napetost je prestala; doživljaj koji kida živce je bio završen.

Provalija između vremena i vječnosti je premošćena užetom spasenja. Ono se još nikada nije prekinulo. Samo Isus Hrist može da ga pređe. Ti si možda već čuo o svemu tome, i kao onaj prvi čovjek, i ti bi mogao čak i povjerovati da te Isus može prenijeti. Ali sve dotle dok ne učiniš posljednji korak i ne predaš se Njemu, nikada nećeš moći prijeći na drugu stranu. Mogao bi vjerovati, ali moraš se i pouzdati.

Prijatelju, da li si se pouzdao? Ili samo vjeruješ u svojoj glavi? Da li si učinio taj posljednji važan korak? Ako je tako, zar nećeš definitivnim činom svoje volje „staviti svoje pouzdanje u Isusa“? Ako to učiniš „bićeš spašen“.

Hoćeš li učiniti to? Učini to upravo sada!

Oswald J. Smith

NAUČIO SAM

Naučio sam... najbolja učionica na svetu je pod nogama je starije osobe.

Naučio sam... kada voliš, to se vidi.

Naučio sam... ako mi samo jedna osoba kaže „ulepšao si mi dan“, ona mi je ulepšala dan.

Naučio sam... usnulo dete u naručju najmirniji je osećaj na svetu.

Naučio sam.. biti dobar mnogo je važnije nego biti u pravu.

Naučio sam... nikada ne treba odbiti detetov dar.

Naučio sam... uvek mogu moliti za nekoga, ako već nemam snage pomoći mu na drugi način.

Naučio sam.. koliko god život od tebe traži ozbiljnost, svako treba prijatelja sa kojim se može glupirati.

Naučio sam... ponekad je osobu dovoljno uzeti za ruku i razumeti je srcem.

Naučio sam... obične šetnje s ocem u letnjim večerima po kvartu kada sam bio dete, čuda su učinile za mene odraslog.

Naučio sam... život je poput rolne toaletnog papira - što se više

bliži kraju, brže se troši.

Naučio sam... dobro je da nam Bog ne daje sve što tražimo.

Naučio sam... novac ne kupuje vrijednost.

Naučio sam... male svakodnevnih stvari čine život tako izvanrednim.

Naučio sam... ispod svačije tvrde ljušture je neko kome treba poštovanje i ljubav.

Naučio sam... ignorisanje činjenica ne menja iste.

Naučio sam... kada se planiraš izjednačavati sa nekim, samo mu dozvoljavaš da te nastavlja ranjavati.

Naučio sam... ljubav, a ne vreme, leči sve rane.

Naučio sam... najlakši način da postanem velika osoba je da se okružime drugima pametnijim od mene.

Naučio sam... svako koga sretnoš zaslužuje da ga pozdraviš s osmehom.

Naučio sam... niko nije savršen, dok se ne zaljubiš u njega.

Naučio sam... život je grub, ali ja sam još grublji.

Naučio sam.. mogućnosti nisu nikada izgubljene; neko će iskoristiti one koje si ti propustio.

Naučio sam... kada u sebi skupljaš ogorčenost, sreća će otići negde drugde.

Naučio sam... da je dobro govoriti roditeljima da ih volim.

Naučio sam... svoje reči treba sačuvati mekima i nežnima, jer ćeš ih sutra možda morati pojesti.

Naučio sam... osmeh je besplatan način da poboljšaš svoje izgled.

Naučio sam... kada te novorođeno unučeh uhvati ručicom za mali prst, povezali ste se za celi život.

Naučio sam... svako želi živeti na vrhu planine, ali sva sreća i rast događa se penjući se na nju.

Naučio sam... što manje vremena imam, više posla napravim.

Priložio *Miroslav Čobrda*, Pivnice

ŽELITE LI DA PRIHVATITE ISUSA

Želite li da prihvatite Isusa? Upravo sada, ne morate prvo „očistiti” ili „popraviti” svoj život. Pre bilo čega potreban vam je Spasitelj. Uostalom ne možete sebe sami poboljšati. Ne možete sebe očistiti pa mu onda pristupiti. On je taj koji čisti, popravlja i menja srca.

U Poslanici Rimljanima piše: „Ako dakle, svojim ustima ispovediš da je Isus Gospod i poveruješ u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spašen. Jer srcem se veruje za pravednost, a ustima se ispoveda

za spasenje” (10:9-10). Vidite kako je Bog to jednostavno uređio. Morate verovati u svome srcu i Isusa priznati za Gospoda i Spasitelja. Ispunite li svoj deo, Bog će ispuniti svoj. Ukoliko je spasenje želja vašeg srca, možete moliti ovu molitvu:

Hriste, priznajem svoju grešnost. Priznajem da nemam snage promeniti svoje srce. Verujem da si Ti Gospod i da si umro zbog mojih greha. Verujem da si vaskrsao iz mrtvih. Molim te da mi oprostiš bezakonja. Ja se okrećem

ka Tebi. Izjavljujem da si ti moj Gospod i Spasitelj. Volim te Isuse i predajem ti svoj život.

Ako ste ove jednostavne reči molili iz srca, vi ste nanovo rođeni. Imate novu prirodu u Hristu. Sam Bog živi u vama. Sva obećanja iz Biblije se odnose na vas. Jedno od njih je u vezi Duha Svetog.

Pre nego što je Isus posle svog vaskrsenja bio vaznesen, rekao je učenicima da u Jerusolimu čekaju na dolazak Svetoga Duha. Dela apostolska 1:8 beleže sledeće reči: „Nego ćete primiti silu kad Duh Sveti siđe na vas, i bićete moji svedoci kako u Jerusolimu tako i po svoj Judeji, i Samariji, i sve do kraja zemlje.”

I vama je potrebna ta sila o kojoj je govorio Hristos. Neophodna vam je sposobnost da molite savršenu volju Božiju (Rim. 8:26), da molite u Duhu kada god niste sigurni šta da činite (1. Kor. 14:14). Ukoliko ste prihvatili Hrista kao svog Spasitelja, krštenje Duhom vam je dostupno još danas. Treba samo da zamolite za njega:

Hriste priznajem da si ti moj Gospod i Spasitelj. Odri-

čem se svih dela tame u mom životu i molim te da me krstiš Svetim Duhom. Čeznem za duhovnom snagom koju si Ti obećao. Čeznem da govorim u drugim jezicima tako da bi Duh mogao da moli tvoju savršenu volju kroz mene. Zahvaljujem ti što me ispunjavaš i preplavljuješ Duhom Svetim.

Uperite svoj pogled na Isusa, začetnika i dovršitelja naše vere. Čitajte svakodnevno Bibliju. Molite Boga da vam pošalje one koji će vas ohrabriti i uputiti da razumete Reč. Znajte, Božija volja za vaš život, brak i porodicu, i sve druge odnose je mir, pomirenje i sklad. Molite Boga da vam pomogne u pronalaženju crkve u kojoj se veruje u ono što Njegova Reč kaže i koja će vas podržavati. Bog ne gleda ko je ko. Ono što je uradio za mene, On čezne da učini i za vas.

MH

ISTINA I LAŽ

Prema legendi iz 19. vijeka, Istina i Laž su se srele jednog dana.

Laž je rekla Istini: "Kako je predivan dan danas!"

Istina je pogledala u nebo i uzdahnula sa olakšanjem, dan je zaista bio predivan.

Njih dvije su provele dosta vremena zajedno, da bi naposljetku stigle do jednog jezera.

Laž se obratila Istini: "Voda je zaista lijepa, okupajmo se zajedno!"

Istina je, pomalo sumnjičavo, provjerila vodu i otkrila da je zaista ugodna za kupanje.

Tada su obje skinule svoju odjeću i počele su se kupati.

Odjednom, Laž je izašla iz vode, uzela svu odjeću od Istine i pobjegla.

Istina je istrčala iz jezera, pokušavajući pronaći Laž i uzeti nazad svoju odjeću.

Svijet, gledajući голу Istinu, okretao je svoje poglede s osudom i bijesom.

Sirota Istina se vratila u jezero i nestala zauvijek, skrivajući tako svoju sramotu.

Od tada, Laž putuje širom svijeta obučena kao Istina, zadovoljavajući potrebe društva, jer Svijet nema ni najmanju želju da vidi i upozna голу Istinu.

“Ja sam Put, Istina i Život”, odgovori Isus.

Jovan 14:6

Kad (đavo) govori laži, govori ono što mu je svojstveno jer je lažov i otac laži.

Jovan 8:44

Antiöhija

PSALAM 110

Reče Gospod Gospodu mom: Sedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje Tvoje za podnožje nogama Tvojim.

Skiptar sile daje ti Gospod sa Siona: Vladaj sred neprijatelja svojih.

U dan rata Tvog narod je Tvoj gotov u svetoj krasoti. Kao rosa zori iz utrobe, takva je u Tebe mladost Tvoja.

Gospod se zakleo, i neće se pokajati: Ti si sveštenik doveka po redu Melhisedekovom.

Gospod je tebi s desne strane. Pobiće u dan gneva svog careve.

Sudiće narodima, napuniće zemlju trupova; satrće glavu na zemlji širokoj.

Iz potoka će na putu piti, i zato će podignuti glavu.